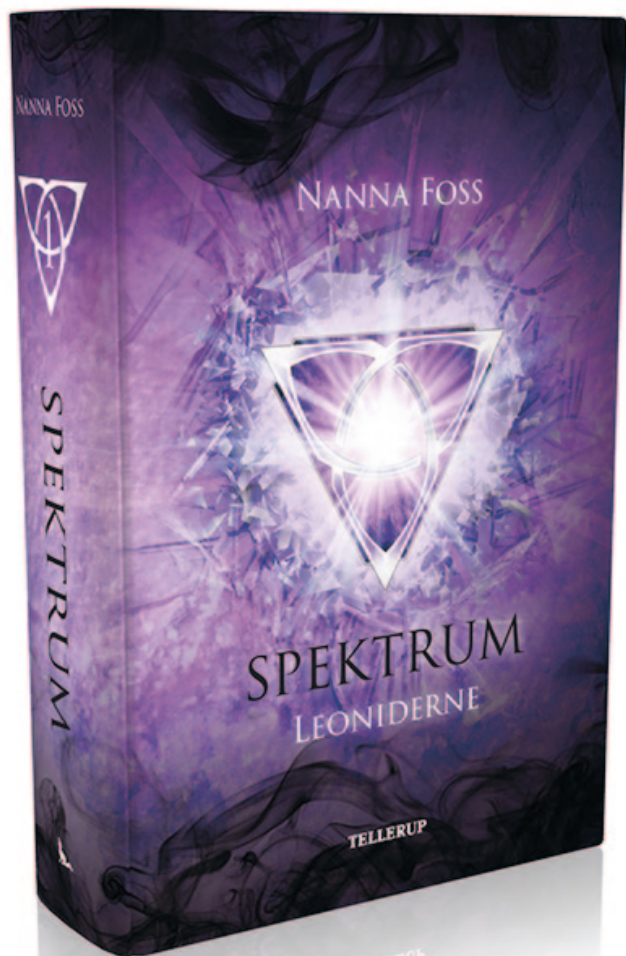


LÆS STARTEN AF:



LEONIDERNE

KAPITEL 1

„Nå, Emilie? Hvordan ser jeg ud?“ Alban trækker forhænget til side og spreder armene inde i prøverummet. Han har den dueblå T-shirt på jeg har valgt til ham.

„Jeg havde ret med farven. Den fremhæver dine øjne,“ siger jeg.

„På den gode måde, forhåbentlig,“ siger han med et lille smil. „Sidder den okay?“ Han drejer sig så jeg kan få det hele med. Stoffet smyger sig om hans veltrænede overkrop, men uden at sidde så stramt at han ligner en halvhjerne der er stukket af fra det nærmeste fitnesscenter.

„Perfekt. V-hals er pænt til dig.“ Jeg er efterhånden blevet ret god til det der 'shopping' selvom jeg ikke gør det så meget selv. Besøg i den sædvanlige genbrugsbutik et par gange om året tæller ikke rigtig.

„Den er rigtig behagelig at have på.“ Alban svinger

LEONIDERNE

med armene for at tjekke stoffets elasticitet. „Var det hundrede procent bomuld?“

„Det tror jeg.“

„Tror?“ Han lader en pegefinger stryge langs sømmen på det ene ærme. En lille rynke kommer til syne mellem hans øjenbryn. „95 procent bomuld, 5 procent elastan. Taberen giver is.“

„Is? I november måned? Du må virkelig være stor fan af forfrysninger i hjernen.“

„Bange for at tabe?“ Alban hæver et øjenbryn.

„Ha! Du kan godt begynde at tælle mønter. Vend dig om!“

Han adlyder, og jeg fisker vaskeanvisningen frem fra vrangsidens på det blå stof. Jeg overvejer et øjeblik om jeg er blevet bedre til at lyve siden sidst vi legede den her leg.

„Nå?“ spørger Alban.

„95 procent bomuld, 5 procent elastan og 50 procent kryptonit. Stofnørd!“

„Jeg tror stofnørden har lyst til chokoladeis i dag.“ Han går tilbage i prøverummet og trækker forhænget for igen.

„Hvor lagde du den grå T-shirt?“

„Knagen til venstre. Og kun gamle mennesker spiser chokoladeis!“

Lyden af en bøjle der skramler mod væggen når ud til mig.

„Er rønnebærrene sure, min mindreårige ven?“ Alban griner bag forhænget.

„Som om,“ fnyser jeg. „Og du er altså ikke myndig som 17-årig, fister! Der er stadig et år til du må købe cigaretter og køre bil.“

LEONIDERNE

„Så er det vist på høje tid jeg begynder at ryge. Og overtaler mor til at lade mig tage det kørekort. Hun *må* vel overgive sig på et tidspunkt.“

Forhænget bliver trukket fra. Alban står foran mig med favnen fuld af tøj, iført jakke og halstørklæde ud over sin violette T-shirt.

Violet passer godt til hans mørkebrune hår og stålblå øjne. De brede skuldre gør ham heldigvis maskulin nok til at han kan slippe af sted med den farve. Ikke at jeg er modeekspert, men jeg ved noget om farvesammensætninger. Det kommer naturligt når man tegner hver dag, og det er en af grundene til at jeg er blevet fast co-pilot på Albans tøjindkøb. Selvom han har styr på stof, er farver ikke ligefrem hans stærke side.

Jeg tager hans fremstrakte hånd.

„Skal jeg ikke hjælpe dig med det dér?“ Jeg kaster et blik på den bugnende stofbunke over hans frie arm.

„Eders nyskelige hænder skal ingenlunde besudles af en plebejers smudsige klæder!“ siger han med påtaget bestyrtelse.

„*Shhh!* Når du taler sådan, tror folk du er min *far!*“ hvisler jeg og trækker ham væk fra prøverummet. „Eller et levn fra forrige århundrede.“

„Plebejer er altså et overset ord i det danske sprog,“ siger Alban.

„Ligesom døgenigt og kæltring og fusentast og nidding,“ tilføjer jeg. „Det var meget sjovere at overfuse folk i gamle dage.“

„Mind mig om at vi skal finde en tidsmaskine til dig, så du kan få afreageret i den rigtige tidsalder.“

LEONIDERNE

„Bare rolig. Den er allerede skrevet på ønskelisten.“

Vi er nået hen til kassen, og den afblegede ekspedient smiler indforstået til os. Det er nok hænderne der gør det. Når vi holder i hånden, tror folk som regel at vi er kærester. Et par gange er Alban også blevet forvekslet med en bøsseven.

„Jeg vil gerne købe dem her.“ Alban rækker armen frem, og jeg skovler tøjbunken op på disken.

Ekspedientens sortmalede øjne prøver at fange hans blik som er rettet mod et punkt til venstre for hende. Hendes øjne flakker fra ham og over til mig, og hendes smil punkterer.

„Øh ... ja. Ja, selvfølgelig.“ Mundvigene glider opad igen, usikkert. Øjnene er rettet mod mig nu. „Er det en gave?“ spørger hun.

Jeg trækker på skuldrene, selvom jeg udmærket kender svaret, og kigger sigende på Alban.

„Aner det ikke. Det er ikke mig der skal købe det.“

Ekspedienten trækker vejret dybt og læner sig en lille smule ind over disken før hun gentager spørgsmålet.

„ER DET EN GA-VE?“ Hun taler langsomt og tydeligt, højt nok til at et par kunder i nærheden vender sig om mod os.

Jeg himler med øjnene. Det irriterer mig lige meget hver gang vi støder på én som hende.

„Nej. Det er bare til mig selv,“ siger Alban roligt.

Ekspedienten fumler med at få tyverisikringerne af. Hendes franske negle lyner i det skarpe, blåhvide butiksllys. Hun scanner prismærkerne og kigger på Alban igen.

Han har allerede stukket sit betalingskort i terminalen

LEONIDERNE

og lagt fingerspidserne klar på de første cifre i sin pinkode.

„PÅ BE-LØ-BET?“ Hun råber nærmest nu.

„Ja tak.“ Albans fingre bevæger sig hen over det lille tastatur. „Og mine ører fejler ikke noget,“ tilføjer han med et smil.

Ekspedienten stirrer på ham med åben mund.

Jeg har lyst til at snuppe posen ud af hænderne på hende og skride, men jeg lader hende syde i et par lange sekunder før hun plirrer med øjnene og rækker den frem mod Alban.

„Tak skal du have,“ siger han. „Hav en god dag.“

„I ... i lige måde,“ stammer hun.

Jeg fnyser og tager Alban i hånden igen.

„Hold kæft en spade!“ udbryder jeg, da vi er trådt ud på fortovet.

„Hun var da sød nok,“ siger Alban. „Jeg havde jo heller ikke Frostmourne med. Det plejer at advare dem.“

Frostmourne, Albans tro følgesvend, er opkaldt efter et gigasværd fra computerspillet World of WarCraft. Det lyder en del sejere end 'blindestok'. Hvem har i øvrigt fået den åndssvage idé at kalde det noget med 'stok'? Som om blinde også er halte eller ældgamle og skal slæbe sig af sted.

„Ej, men helt ærligt! Hvor dum har man lov til at være?“ spørger jeg. „Det er som om alle forventer at en person med et fysisk handicap helt automatisk også er små-retarderet. Lige så snart de ser en kørestol eller et høreapparat, taler de til én som om man er tre år! Hvad fanden regner de med? At ham din ven her betyder 'hej,

LEONIDERNE

jeg er idiot', eller hvad?" Jeg tapper med en finger på det lille, firkantede emblem der er fæstnet til fronten på Albans jakke. Det er blå og forestiller en hvid mand med en hvid stok. Halstørklædet må have dækket for det inde i butikken.

„Du er i dit ridderlige hjørne i dag, kan jeg høre.“ Han klemmer min hånd. „Klar til at forsvare min ære.“

„Jamen, det er bare *typisk!* Jeg fatter ikke at du finder dig i det!“

„Der er ikke så meget at gøre ved det. Folk ved ikke bedre. Smil til verden, og verden smiler igen.“

„Det kan du sagtens sige. Der er slet ikke så mange der smiler som du tror. De fleste er nogle sure røvhuller!“

„Så er det jo godt at du kan jage tungsindets skyer på flugt med dit smittende, gode humør,“ siger Alban og lægger ansigtet i alvorlige folder.

Jeg dasker ham blødt på skulderen.

„Hey! Opfør dig ordentligt! Ellers bliver du parkeret ved den nærmeste lygtepæl. Så kan du stå dér indtil Linus kommer tilbage.“

Jeg ser mig omkring på den tætpakkede gågade. Det er midt om eftermiddagen, men tusmørket er allerede ved at gøre skyggerne dybere mellem husene. Folk skutter sig i den isnende novembervind og skynder sig af sted med sænkede blikke og røde næser. Udånderne bølgler som små, hvide faner efter dem.

„Her lugter af sne,“ siger Alban.

Jeg ser op på den stengrå himmel.

„Det kunne du godt få ret i. Det er jo helt absurd, afskyeligt koldt!“ Jeg gnider mine vanteklædte hænder

LEONIDERNE

mod hinanden og kaster endnu et blik ud i mylderet. „Hvor bliver han af?“

Mine øjne finder svaret før sætningen er afsluttet.

Foran os deler menneskehavet sig i to. Spidsen af en hvid stok med en gummikugle for enden kommer til syne mellem virvaret af vinterstøvler. Stokken glider rytmisk fra side til side som en metronom og tegner en usynlig halvcirkel på brostenene.

Mange fortsætter med at kigge demonstrativt ned på deres fødder som om de ikke ænser forstyrrelsen. Andres blikke kryber op langs den slanke stok, hen over de røde markeringer og det sorte håndledsbånd, for til sidst at fæstne sig på personen for enden.

Linus er et hoved lavere og to år yngre end sin bror. Han er også mere spinkel, og udstråler en indestængt energi der næsten får ham til at virke rastløs sammenlignet med Albans rolige, velovervejede bevægelser.

Linus går i ottende, jeg går i niende og Alban går i tiende. Men selvom vi er spredt over tre klassetrin, føles de begge som jævnaldrende. Eller måske er sandheden at vi alle tre er gamle sjæle i unge kroppe. Det er min mors formulering, og det er den pæne måde at sige det på.

Jonathan og hans slæng kalder os bare nørder, tabere og freaks. På en god dag.

Tjavser af valnøddebrunt hår og et par store solbriller stikker ud under Linus' strikhue. Kun underansigtet er frit, og det er flækket i et kæmpe grin.

„Hvorfor skal du altid ligne Stevie Wonder når du gør det dér?“ spørger jeg hovedrystende og snupper hans solbriller.

LEONIDERNE

Linus misser med øjnene. De har en ubestemmelig nuance der skifter mellem støvet grå og lys grøn, alt efter belysningen.

„Du må da ikke afsløre mig, Emilie! Nu gik det lige så godt!“ Han tager solbrillerne ud af hånden på mig og smækker dem hurtigt på plads. „Det er meget nemmere sådan her. Så skal jeg ikke koncentrere mig om at være helt tom og stiv i blikket.“

„Tom og stiv? Tak, brormand. Det er rart at vide at jeg ligner en statist fra *The Walking Dead*.“ Alban spiler øjnene op og lader underkæben falde. Så løfter han armene frem for sig med slappe håndled. „Grrrraaaaahhh!“

„Stop, Alban! Folk kigger!“ fniser jeg og tager fat i hans ene arm.

„Ro på, *Zombie-Bent*,“ siger Linus. „Du har lige skræmt livet af et par gamle damer på det modsatte for-tov.“ Han rækker stokken til Alban der lader den glide prøvende frem og tilbage foran sig.

„Frostmourne er lettere at navigere med, synes du ikke?“ Alban vejer den hvide stok i hånden.

„Helt klart,“ siger Linus. „Men kulfiber er heller ikke lige så tungt som aluminium. Og den er i hvert fald nemmere at folde sammen end den gamle. Det var som om *Excalibur* låste i leddene.“

„Præcis,“ siger Alban. „Jeg forstår godt at hjælpemiddelcentralen anbefaler de nye mobilitystokke i kulfiber.“ Han banker gummispidsen forsigtigt ned i brostenene. „Måske var det held i uheld at jeg gled på det fortov og kom til at bøje *Excalibur*.“

„Æret være dens minde,“ tilføjer Linus højtideligt.

LEONIDERNE

Han insisterer altid på at indvie Albans nye blindestokke. Og på at give dem navne, selvfølgelig. Indtil videre er alle stokkene blevet opkaldt efter berømte sværd. Linus glæder sig allerede til den næste i rækken, selvom han ikke helt har besluttet sig for om det bliver en Orcrist eller en Gram. Det kommer an på om Tolkien eller de nordiske sagnhelte er mest i kridthuset til den tid.

Linus' indvielsesritual har efterhånden udviklet sig til et helt lille feltstudie.

'En rigtig videnskabsmand tager ikke noget i brug uden at have gennemtestet det,' plejer han at sige. Det betyder at han raver rundt på fortovene med lukkede øjne bag solbrillerne, inden Alban får den nye stok overdraget. Det har kostet både ham selv og andre en del blå mærker efterhånden.

Men selvom jeg ikke kan lade være med at grine af hans solbrilleklædte iver, giver det alligevel et stik i hjertet hver gang han tager brillerne af og lader sin storebror overtage stokken.

For Linus er det bare en rolle. For Alban er det virkelighed. Hver dag.

Nogle gange ville jeg ønske at Alban ikke havde brug for den forbandede stok. At han ikke konstant skulle forholde sig til den ladede tavshed fra ekspedienter eller folk på gaden som ser hans rød-hvide hjælper før de ser ham. Som giver ham stakkels-stemplet før de overhovedet har snakket med ham.

Jeg har aldrig været flov over at følges med Alban, men nogle gange kan jeg blive flov over andres ubetænksomhed. Når folk spørger om han selv kan finde ud af at gå

LEONIDERNE

på toilettet, får jeg lyst til at spørge dem om det samme.

Blind eller ej, Alban er det sejeste menneske jeg kender. Det har jeg lyst til at fortælle alle dem der kigger mærkeligt efter ham.

Bare ikke pigerne. For deres stirren skyldes en anden slags dumhed.

Alban har været min bedste ven lige siden jeg startede i børnehaveklassen, men jeg er ikke blind for hvad der får de fleste jævnaldrende hunkønsvæsner til at vende sig om efter ham.

Hvis det ikke var for den omgang meningitis der ødelagde hans synsnerve for tolv år siden, ville jeg helt sikkert ikke have haft ham for mig selv.

Det bekræfter de stjålne blikke og dæmpede fniseanfald fra de venindegrupper som passerer os. Ingen af dem er fra vores skole. Så ville de ikke forsøge at få øjenkontakt med ham for at levere en lang række Tøsescore-trick Fra Helvede som består af forskellige variationer af Forførende Trutmund, Flirtende Sideblik og Sexet Kast Med Langt Hår.

„Zombier er åbenbart i høj kurs,“ siger Linus og smiler bredt til to piger som lige har klædt hans storebror af med øjnene. De skæver til Linus' enorme solbriller og skynder sig videre.

Jeg fnyser hånligt efter dem. Så får jeg øje på den bærepose han står med. Der er noget stort og firkantet i, og blåt gavebånd titter op mellem hankene.

„Er det ...?“ hvisker jeg.

Linus nikker med en finger på læben. Det var hans job at købe vores fælles fødselsdagsgave til Alban mens jeg

LEONIDERNE

affledte fødselaren med power-shopping.

„Hovsa.“ Jeg mærker et koldt prik på min ene kind og læner hovedet tilbage. Himlen er blevet mere mørkegrå, og spredte snefnug river sig løs fra den. „Det er begyndt at sne. Skal vi ikke tage hjem? Mine tæer falder snart af!“

„Har du ikke glemt noget?“ spørger Alban.

„Næh jo. Du skal da ikke undvære en velfortjent brainfreeze på din fødselsdag,“ siger jeg.

Linus hæver det ene øjenbryn så det titter frem over solbrilleglassene.

„Din bror har vundet retten til at overise sin hjerne-stamme, fordi han terper bomuldsblandinger når vi andre dødelige sover,“ forklarer jeg.

„Fedt,“ siger Linus, som om det giver perfekt mening.

„Vi kan købe is i Brugsen på vej hjem til jer. Så når det heller ikke at smelte.“ Jeg lader Alban tage fat i min underarm inden jeg sætter kurs mod busstoppestedet længere nede ad gaden.

„Smelte? I minus ti grader?“ Linus lyner sin jakke helt op under hagen.

„Ja, hvad sker der lige for det her vejr?“ Den kolde vind får min hud til at smerte og øjnene til at løbe i vand. Jeg hiver mit gigantiske halstørklæde op over munden og kinderne og trækker huen ned over øjenbrynene. Jeg ligner sikkert en mumie der er gået amok på garnudsalg, men jeg hader kulde næsten lige så meget som jeg hader fordomsfulde idioter.

„Av, det må være koldt at sidde dér.“ Linus nikker hen mod en sammenkrummet bylt som skutter sig op ad en butiksfacade.

LEONIDERNE

„Der sidder én på fortovet,“ forklarer jeg Alban. „Sikkert en hjemløs,“ tilføjer jeg, da jeg får øje på det brune stykke pap foran skikkelsen. Jeg er for langt væk til at kunne tyde bogstaverne på det.

„Vent lidt.“ Alban standser og roder i sin lomme. Han finder en halvtredser og et par mønter. „Jeg har desværre ikke mere,“ siger han og giver mig pengene.

Vi går tættere på.

Bylten viser sig at være en kvinde med tjavset, gråt hår. Hendes strømpebukser, der er dækket af mørke skjolder, har måske været hvide eller pastelfarvede engang. Hun er iført et par udtrådte herresko og en laset, blomstret nederdel. Jakken er flere numre for stor, ligesom hendes rynkede hud.

Ingen af de andre forbipasserende stopper op eller kigger i hendes retning.

Kvinden lader ikke til at have opdaget os, selvom vi står under to meter fra hende. Hun sidder og rokker på en manisk, robotagtig måde, opslugt af sin egen verden.

Jeg tøver og ser nærmere på papskiltet.

ENDEN ER NÆR! står der med gnidrede bogstaver.

Stenet. Jeg troede ellers kun sådan nogle dommedags-typer fandtes på film. Bare hun nu ikke begynder at holde foredrag om Jordens undergang.

Jeg tager et ubeslutsomt skridt hen mod kvinden. Hun reagerer stadig ikke. Tæt på kan jeg høre at hun sidder og mumler et eller andet. Skal jeg bare lægge pengene og gå? Jeg sætter mig på hug foran papskiltet.

Bevægelsen får hende til at løfte hovedet, og jeg kigger ind i par rindende øjne med en gråhvid hinde hen over

LEONIDERNE

pupillerne. Der er ingen tvivl om at hun er blind.

Men alligevel åbnes hendes mund i et rundt, lydløst skrig fyldt med rådne tandstumper. Som om jeg har forskrækket hende.

Som om hun kan *se* mig.

Hun retter sit mælkehvide blik mod Alban og Linus bag mig. Hendes udtryk skifter fra forskrækkelse til vantro til noget jeg kun kan beskrive som ublu rædsel.

„Jer!“ kvækker hun.

Har jeg set hende før?

„Jeg ville bare ...“ begynder jeg.

„Det er *jer!*“ råber hun med sprukken stemme. „Det er JER!“

Nej. Jeg er altså ret sikker på at jeg ikke har set hende før.

Jeg kigger mig over skulderen. Alban og Linus er ubevægelige, naglet fast til jorden af hendes udbrud.

„Det er nu det sker!“ Kvindens råb suger nysgerrige blikke til sig. „Det kommer! Det er *nu* det kommer!“ Hun retter en kroget pegefinger mod mig og sænker stemmen til en teatralisk hvisken. „*Og det er jeres skyld!*“

„Hvad kommer?“ spørger jeg, irriteret over at være blevet ufrivillig statist i hendes dommedagsprædiken. Jeg skal til at rejse mig, da hun griber fat i min ene arm. Hårdt. Jeg taber pengene og er ved at miste balancen.

Hun hager sig fast i mig og trækker sig så tæt på at jeg kan lugte gammel sved.

„*Horror vacui*. Det kommer. Og det finder jer. I kan ikke gøre noget! DET FINDER JER!“ Hendes knokkelfingre borer sig ind i min overarm med forbløffende styrke.

LEONIDERNE

„Av, lad være!“

„Hey, slip hende lige!“ lyder Linus' stemme ved siden af mig. Han lægger en hånd på vores skuldre og skubber os fra hinanden. Han skubber ikke hårdt, men kvinden tumler tilbage mod væggen, og jeg sætter mig med et bump.

Jeg kommer med besvær på benene, øm i halebenet over det bratte møde med brostenene.

Linus lægger pengene oven på det væltede papskilt. Han holder skarpt øje med kvinden imens.

Hun er sunket ind i sig selv igen og sidder og mumler. Den knoklede krop rokker fra side til side, voldsommere end før.

„Vi har lagt nogle penge på dit skilt,“ siger han, men kvinden svarer ikke. Han kigger på mig og trækker på skuldrene.

Bag ham ser jeg en velkendt gul silhuet i tusmørket.

„Bussen!“ udbryder jeg.

Linus snurrer rundt og stikker i løb mod busstoppestedet med flagrende arme for at fange chaufførens opmærksomhed.

Bussens bremses hviner, og jeg vender ryggen til den mærkelige, gamle kvinde for at støtte Alban mens vi småløber ned ad gaden.

LEONIDERNE

KAPITEL 2

„Hun var vist ikke helt rask, hende den hjemløse, hva?“ siger Linus da vi står i deres snævre entré og stamper sne af støvlerne.

„Hvad mener du?“ spørger jeg syrligt. „Det er da helt almindeligt at overfalde tilfældige folk på gaden og overdænge dem med dommedagsvrøvl.“

„Hvad var det hun sagde?“ Alban hænger sine vanter til tørre på radiatoren og bøjer sig ned for at snøre sine støvler op.

’Det er nu det sker! Det kommer nu!’ siger jeg med gyserfilmsstemme.

„Og det er åbenbart vores skyld,“ tilføjer Linus.

„Hvad er vores skyld? Dommedag, eller hvad?“ Alban trækker støvlerne af.

„Nej, nej, horror vacui,“ siger jeg. „Det er mindst lige så vildt som dommedag hvis man skal tro hende den

LEONIDERNE

gamle tos... øh, dame.“

„Lige så vildt som dommedag? Så må jeg hellere skynde mig lidt at få indløst den chokoladeis,“ siger Alban.

„Åh nej, vi glemte isen!“ stønner jeg.

„Det er lige meget.“ Han retter sig op og vifter afværgende med hånden. „Mor har lavet lagkage. Vi kommer ikke til at gå sukkerkolde lige foreløbig.“

„Nogen der kaldte?“ Linus og Albans mor, Sandra, stikker hovedet ud i entréen. Hun er en spinkel kvinde med sølvstænk i det mørkebrune hår og lidt for mange bekymringsrynker for sin alder. Hendes blide øjne er en mellemting mellem Linus' grågrønne og Albans kølige blå. „Hej, drenge. Hej, Emilie.“ Hun smiler varmt til mig. Jeg tilbringer så meget tid i deres lille lejlighed at hun nærmest betragter mig som sit tredje barn.

Hvis ikke hendes mand var død af kræft kort tid efter at Linus blev født, havde hun måske fået sin egen datter. Så meget som hun forguder sine to sønner, ville hun have haft kærlighed nok til en stor børneflokk.

„Hej, Sandra.“ Jeg gengælder smilet og tager gulvkludden fra radiatoren for at tørre snepytter op.

„Jeg henter lige Albans gave. Vi spiser om et øjeblik, så I må godt begynde at dække bord.“ Sandra forsvinder ind gennem døren til sit lille soveværelse.

Vi andre går ud i køkkenet hvor fødselsdagsmiddagen er under opsejling. Ved siden af vasken ligger en risklistret sushimatte og en åben pakke tangplader. Oven på kaffemaskinen balancerer en stor tallerken udskårne sushi-stykker. Brugte knive, skærebrætter og skåle er spredt ud mellem tomme plastikposer og avocadoskaller på resten

LEONIDERNE

af bordet. Man kan slet ikke se bordpladen nedenunder.

„Der er åbenbart også horror vacui herhjemme,“ siger jeg.

„Betød det rent faktisk noget?“ spørger Linus. „Jeg troede bare det var vrøvl.“

„Horror vacui er et udtryk der bruges inden for billedkunst,“ forklarer jeg. „Når man forsøger at udfylde alle dele af et papir eller en anden overflade. Det betyder ’angsten for det tomme rum’.“

„Plejer de dér dommedagsprofeter ikke at true med syndfloder og pest og evig skærsild? Frygt for ... ingenting ... virker ligesom lidt tamt, ikke?“

„Hun fik det da til at lyde slemt nok.“ Jeg virrer irriteret med hovedet for at få kvindens angstopspilede øjne væk fra min nethinde.

Hendes mærkelige, hvide øjne.

„Tror du egentlig hun var blind, Linus?“ spørger jeg.

„Øh ... pas?“ Han tager rene tallerkner ud af opvaske-maskinen.

„Hendes iriser og pupiller var helt tågede.“ Jeg åbner bestikskuffen og tager bundtet med spisepinde op. „Men det var som om hun kunne se mig alligevel. Hun så helt vildt forskrækket ud, selvom jeg ikke havde sagt noget.“

„Måske har hun hørt din vejrtrækning og drejet hovedet efter lyden,“ siger Alban. „Man behøver ikke altid kunne se folk for at vide hvor de er.“ Han blinker i min retning og åbner køleskabet for at tage flasken med koldt vand ud.

Jeg lirker fire sæt spisepinde ud af bundtet og lægger resten tilbage i skuffen.

LEONIDERNE

„Men ... hun blev ved med at sige 'jer', som om det ikke kun var mig hun talte til. Og hun pegede også på dig og Linus.“

„Hun har vel hørt vores skridt da vi nærmede os,“ siger Alban. „Eller også var hun bare paranoid. Det lød ikke ligefrem som om hun befandt sig i den samme virkelighed som vores.“

Alban har ret. Hun har sikkert bare været syg i potten. Men hvorfor får jeg så stadig gåsehud når jeg tænker på hende?

Sandra kommer tilbage i køkkenet med en stor gave i favnen.

Jeg knalder køkkenskuffen i og ryster ubehaget af mig.

„Nå, Alban, din gamle stivstikker,“ siger jeg højt. „Vil du have gaver før eller efter maden?“

Da jeg lidt over midnat står og børster tænder på Alban og Linus' mikroskopiske badeværelse, er jeg totalt ør i hovedet. Det er sådan noget tre timers Bezzewizzer med hardcore nørder gør ved dig.

Linus og jeg havde købt udgaven med xylofonen, og Alban kæmpede en brav, men forgæves kamp mod vores udprægede tonedøvhed. Heldigvis tog Sandra af sted på nattevagt på plejehjemmet før vi for alvor kom i gang med at spille.

Selvom Linus smadrede os sønder og sammen i kategorien Logik & Tal, og jeg brillerede i Sprog & Ordleg, var det alligevel Alban der stod tilbage som sejrherre efter en nervepirrende finale. Linus og jeg kom til at satse alt på at han ikke vidste hvem der vandt VM i fodbold i 1994.

LEONIDERNE

Brasilien var helt sikkert bare et heldigt gæt.

Jeg skylder munden og sætter min tandbørste tilbage på sin faste plads i kruset. Jeg sover tit hos Alban og Linus. Officielt fordi det er praktisk, når nu de bor lige over for skolen. Men uofficielt fordi her er så dejligt fredeligt i forhold til hjemme hos mig. Jeg elsker min familie, men den ro jeg finder her, eksisterer bare ikke med fem børn og en skiftende dyrebestand under samme tag.

Mine brune øjne ser grå ud i det svage lys. Jeg løsner min fletning, reder de værste ugler igennem med fingrene og fletter håret igen. Det er mudderfarvet og når mig til lige under skulderbladene. Mit hår er altid flettet fordi jeg ikke aner hvad jeg ellers skal stille op med det når det er så glat.

Sweateren bliver skiftet ud med en uformelig T-shirt-natkjole, men jeg beholder bh'en på indenunder. Det kan sikkert både give dårligt blodomløb og vildt deforme bryster at sove med den om natten, men jeg har det bedst med at gemme mine små, spidse myggestik så langt væk som muligt. Sen pubertet stinker, når alle de andre piger fra klassen allerede har kavalergang.

For det meste prøver jeg at glemme at jeg har en krop. Pakker mig ind i mange lag tøj som en larve i en puppe og håber jeg en skønne dag vil bryde frem i lyset som en yndefuld sommerfugl. Men skuffelsen er lige stor hver aften, når tøjpuppen revner og afslører at jeg stadig har knokkelknæ og flapsefedt på maven.

Jeg vrænger af larvefjæset i spejlet og samler jeans og sweater op fra klinkegulvet.

Alban sidder og stemmer sin guitar på sengen da jeg

LEONIDERNE

kommer ind på hans værelse. Han er iført T-shirt og pyjamasbukser og en koncentreret panderynken under det halvlange pandehår. Han behøver ikke overnatte i en puppe for at blive perfekt.

Synet af Alban med den slidte, okkerfarvede guitar har været en del af mit liv, lige siden vi mødte hinanden for ti år siden. Sengetæppet under ham er blevet mere falmet, og hans fingre er blevet længere og har lettere ved de komplicerede greb, men hans positur er den samme. Lænet op ad væggen ved hovedgærdet med det ene ben strakt og det andet foldet sammen i en halv skrædderstilling.

Jeg slukker lyset og glider ned under sengetæppet. Alban rykker sig lidt ind mod væggen for at give plads i den smalle halvandenmandsseng.

„Hvis jeg nu spørger rigtig pænt, synger du så ikke en godnatsang?“ spørger jeg og kvæler et gab.

„Så skal du også spørge virkelig, virkelig pænt,“ siger Alban. I skæret fra gadelampen uden for vinduet kan jeg se ham stramme en af strengene før han slår den an igen.

„Søde, kloge, *fantastiske* Alban ... vil du ikke nok synge en lillebitte godnatsang for din stakkels, mindreårige ven?“ Jeg forsøger at omformatere mine hundeøjne til lydbølger, og det trækker i Albans ene mundvig.

„Så pyt da. Hvis den mindreårige ven så til gengæld lover at lægge sig til at sove bagefter.“

„Jeg tror desværre ikke hun har noget valg.“ Denne gang overtager gabet halvvejs inde i sætningen og strækker ordene til ucharmerende halslyde.

„Hvad vil du gerne høre?“

LEONIDERNE

„Du bestemmer,“ siger jeg, putter mig ind til ham og lukker øjnene.

Alban sidder i tavshed et øjeblik. Så svæver de seks karakteristiske toner fra starten af Nothing Else Matters ud i skyggerne mellem os.

Jeg smiler da hans stemme smyger sig omkring guitarrens langsomme melodi og lukker resten af verden ude.

“So close, no matter how far
Couldn't be much more from the heart
Forever trusting who we are
And nothing else matters.”

Jeg behøver ikke se på ham for at vide at han lukker øjnene når han synger. Det gjorde han også som lille, har Sandra fortalt mig. Dengang det gjorde en forskel om hans øjne var åbne eller lukkede. Men det hjælper ham stadig til at mærke musikken mere inderligt, siger han.

“Never cared for things they say
Never cared for games they play
I never cared for what they do
I never cared for what they know.”

Alban synger den blidt og afdæmpet som en vuggevise, uden Metallicas rå, indestængte heavy-energi. En kuldegysning af velbehag kildrer ned ad min nakke og videre ned over armene, lige før jeg overgiver mig til søvnen.

LEONIDERNE

KAPITEL 3

Følelsen af angst er overvældende, allerede før jeg åbner øjnene.

Lysstofrøret over mig bader alting i neonhvidt og får mit hoved til at smerte.

Jeg ligger ned. Gulvet er koldt og fugtigt. Hjertet hamrer hårdt bag ribbenene, en alien der prøver at slippe fri.

Over mit ansigt svæver et buftet metalrør foran en blank, hvid overflade.

Jeg bør vide hvad det er. Jeg har set det før. Men den voksende panik slår tankerne i stykker.

Væggene reflekterer neonlyset. Hvide fliser overmalet med bogstaver. En sort beholder står på gulvet ved siden af mig, fyldt med krollet papir.

En vandlås. Det er dét metalrøret hedder. Jeg ligger under en håndvask.

Hvordan er jeg havnet her?

LEONIDERNE

Jeg prøver at bevæge mig, prøver at huske, men jeg kan ikke. Både krop og hjerne er uden for rækkevidde, indkapslet i rædsel.

Jeg ved at der er sket noget forfærdeligt. Og at der er noget endnu mere forfærdeligt på vej. Men jeg har ingen anelse om hvad det er.

Min viljeløse krop stirrer op i håndvasken mens alienen kæmper for sit liv i brystkassen.

Under vandlåsen hænger en dråbe. Den slipper sit tag og falder i slowmotion ned mod mit ansigt. Jeg venter på det lille plink det vil give når den rammer mig mellem øjnene, men det kommer ikke. Dråben skifter retning og svæver ned langs kroppen.

Noget bevæger sig i udkanten af synsfeltet. Mit blik flakker omkring i det smertende lys, men der er ingen at se. Jeg er helt alene.

Det går op for mig at det er lyset som bevæger sig. Det bliver langsomt trukket ud af rummet. Eller også er det skyggerne som kryber hen over væggen og æder gulv, loft og håndvask på deres vej.

Fugerne mellem de hvide fliser bliver levende. De bølger i det svindende lys som om jeg er beruset, og deres forsvindingspunkt bliver trukket samme vej som dråben.

Mørket skyller ind over mig.

Angsten er nu så intens at den føles som en fysisk smerte. Eller også har smerten været der hele tiden.

Måske er jeg ved at dø.

Jeg kan ikke tænke.

Mine øjne er vidtåbne, men jeg kan intet se. Min mund åbner sig for at kæmpe imod. Skriget flår i stemmebåndene,

LEONIDERNE

det gør ondt i halsen og i hovedet, men jeg kan ikke høre mig selv, og jeg kan ikke overdøve mørket.

Da skyggerne glider sammen over mig og udvisker de sidste skævvredne linjer, kan jeg ikke længere mærke noget. Selv smerten er væk.

Intetheden er et vakuum der suger mig tom for minder og følelser og liv.

Måske er jeg allerede død.

Skriget eksploderer ud af mig, og jeg vågner med et ryk. Den navnløse angst er stadig et klæbrigt aftryk i hjernen.

Jeg ser mig forvildet omkring. Gadelampens bleggule lysfingre kærtegner møbelkonturerne i Albans værelse. Hjertet hamrer under T-shirten der er fugtig af sved.

Jeg hæver knæene op under hagen og slår armene omkring dem. Uroen i kroppen forplanter sig til en sagte rokken. Jeg lægger panden mod knæene, lukker øjnene og forsøger at trække vejret roligt.

Først da jeg fokuserer på mit eget åndedræt, lægger jeg mærke til Albans. Ind- og udåndingerne kommer alt for hurtigt efter hinanden, som om han hyperventilerer.

Jeg vender mig mod ham.

Han ligger på ryggen. En stribe lys hen over hans ansigt afslører et par øjæbler der kører hektisk rundt bag de lukkede øjenlåg, og hans vejrtrækning er anstrengt og støjende. Han udstøder en forpint lyd og knuger om puden med den ene hånd. Den anden slår ud og rammer væggen med et dunk.

Er han ved at få et anfald af en slags? Tanken får angsten

LEONIDERNE

fra drømmen til at dukke op igen, et glimt af is i hjertekulen.

„Alban!“ Jeg rusker ham, og han slår øjnene op med et gisp.

Et øjeblik er det som om han stirrer på mig, men så lægger han en underarm hen over ansigtet og udstøder et dybt, skælvende suk. Sveden glinser i hulningen mellem hans kraveben.

„Havde du mareridt?“ spørger jeg og lægger en hånd på hans skulder.

Han nikker bag armen, stakåndet.

„Ja.“

„Også mig. Vi har sikkert spist for meget lagkage.“ Jeg forsøger mig med en latter.

„Puha,“ siger han og tørrer sig over panden med et hjørne af dynen. „Jeg kan ikke huske hvornår jeg sidst har haft mareridt.“

Gid jeg kunne sige det samme. Men det ville vel være for meget forlangt at slippe for sine plageånder når man sover.

Jeg putter mig ind til ham igen, og Alban løfter sin arm for at lade mig komme til. Den trygge, håndgribelige duft af frisk sved og hans deodorant løsner den klaustrofobiske fornemmelse i kroppen.

Jeg lægger en arm hen over hans brystkasse og placerer hovedet på det bløde sted lige under venstre kraveben. Hans puls er en dump, taktfast følelse mod mit øre og mine fingerspidser da jeg falder i søvn.

Mørke igen. Mit hjerte begynder at galoppere, og et skrig former sig bagerst i struben.

LEONIDERNE

Men mørket har en anden substans denne gang, det er mindre tæt. Tredimensionelle former træder frem og jager panikken på flugt før den slår rod.

En kontorstol med hul i ryglænet. En ujævn stabel bøger. Et stativ med en enorm, hvid cylinder.

Modsat den sidste drøm står jeg op, og jeg kan bevæge mig. Mine skridt giver genlyd i det dunkle lokale som om der er højt til loftet og langt mellem væggene.

En kuldegysning stryger op ad min ryggrad. Frygten for at intetheden skal vende tilbage, sidder i mig, men det er ikke kun derfor jeg ryster. Udånderne er hvide skyer foran mig.

Et svagt lysskær nede ved jorden fanger min opmærksomhed. Jeg ser ned og opdager at lyset ikke kommer fra jorden, men fra mig selv.

Mine håndflader er selvlysende violette. Jeg løfter dem op foran ansigtet. Hænderne snurrer som om de sover, og de føles brændende varme.

En lavfrekvent brummelyd opstår samtidig med det violette lys. Det summer i tandrødderne.

Jeg vender de lysende håndflader udad for at finde kilden til lyden.

Gulvet er lavet af brede planker, og det er næsten helt dækket af et besynderligt landskab bestående af kasser, bøger, løse papirark og noget der ligner store kort.

Jeg lægger nakken tilbage, men i stedet for en mørk lofthvælving stirrer jeg op i en funklende stjernehimmel. Loftet er sammensat af firkantede stykker glas ligesom væggene i et drivhus.

Et stjerneskuud farer hen over himlen, tæt forfulgt af endnu ét. Og pludselig overtegnes det stjernebroderede tæppe over

LEONIDERNE

mig med myriader af lysglimt der flånser mørket.

Hænderne snurrer voldsommere end før, og det violette blusser op som om jeg har dyppet fingrene i tandvæske. Mine pulserende håndflader og de faldende stjerner er de eneste lyskilder i lokalet. Da jeg lukker øjnene, tegner stjerneskindene glødende spor på indersiden af mine øjenlåg.

Jeg åbner øjnene igen.

Og skriger.

Mere af forskrækkelse end af rædsel.

En ranglet skikkelse har materialiseret sig fra skyggerne og står nu lige foran mig.

Det er en dreng på min egen alder, lidt højere end mig. Han har to sølvkugler i underlæben, piercinger i ørerne og sort, kaotisk hår der falder ned i øjnene.

Drengens øjne har samme farve som vandet over de korralrev man ser på postkort. En mellemting mellem turkis og klar lysegrøn. Hans blik er intenst på en måde der får varmen til at blusse frem under min gæsehud.

Om halsen hænger en snøre med et trekantet vedhæng. Det ligner krystal eller klart glas omkranset af en snørklet metalramme.

Drengen løfter sin ene hånd og peger på noget få meter væk. Hans håndflade udsender et kraftigt, turkis lys. Næsten samme farve som hans øjne.

Jeg følger den turkise pegefingers retning og får øje på en stor flyttekasse med symboler på siden. En stjerne og bogstaverne MF.

Det går op for mig at brummelyden kommer fra flyttekassen.

Jeg ser på drengen igen. Han har taget sin halskæde af. Glasvedhængen dingler i snøren mellem os. Det pulserer med

LEONIDERNE

en klar, hvidt glød.

Uden varsel skyder en stråle af lys ud fra glasset og rammer flyttekassen. Lyset er ikke hvidt længere, men mangefarvet som en regnbue.

Brummelyden tager til. Varmen i hænderne bliver kraftigere, og det samme gør den violette farve.

Drengen ser på mig med hovedet lidt på skrå. Så smiler han. Et skævt, drillende smil der rammer mig i mellemgulvet som et elektrisk stød.

Den uventede mavepuster kilder under solar plexus da jeg slår øjnene op.

Alban sover stadig. Hans hjerterytme under mig er langsom og rolig og hans vejrtrækning regelmæssig.

Jeg løfter hovedet fra hans skulder, stiv i nakken af den skæve stilling, og ruller om på ryggen.

Ansigtet fra drømmen står stadig klart i min bevidsthed, og det kribler i fingrene efter at fange det ind før mindet går i opløsning.

Jeg skubber mig forsigtigt væk fra Alban og svinger benene ud over sengekanten. Barfodet lister jeg hen til min skoletaske som står på sin faste plads ved siden af hans håndvægte. Jeg tager penalhus og skitseblok op, uendeligt langsomt for ikke at larme, og tænder lyset.

Det lille smæld fra kontakten lyder som et pistolskud i den tyste nat.

Jeg holder vejret og kigger på Alban. Lyset gør ingen forskel, men lyde er noget andet.

Rytmen i hans brystkasses stigninger og fald ændrer sig ikke.

LEONIDERNE

Jeg sætter mig op ad væggen og slår op på sidste side i skitseblokken. Min hånd søger ned i det overmalede penalhus og finder en blyant.

For ikke at skræmme den skrøbelige erindring væk, lader jeg blyanten cirkle ganske langsomt hen over den blanke side. Jeg koncentrerer mig om at huske ansigtet mens blyanten følger konturen på min indre skærm. Det sker tit at jeg drømmer ét eller andet som jeg bare *må* tegne, men ofte er de gnistrende klare billeder reduceret til blæver før jeg når ud af sengen.

Denne gang er det anderledes. Det er som om stregerne siver op gennem papiret og trækker den sorte spids rundt i en stramt koreograferet dans, jeg ikke anede jeg kendte trinene til. Jeg tygger på min overlæbe, opslugt af tegningens eget liv.

„Hvad tegner du?“

Jeg farer sammen, og blyanten rammer gulvtæppet med et blødt bump.

„Alban, for helvede!“ gisper jeg. „Du havde nær skræmt livet af mig!“

„Undskyld,“ siger han lavt. Jeg kan høre at han smiler.

Jeg samler blyanten op og puster tungt ud. Min krop kan ikke håndtere så meget adrenalin på én nat.

„Jeg tegner ikke noget bestemt,“ siger jeg. „Bare ... løse skitser, du ved.“

Det er en lille løgn, så lille at den kan blive væk i sætningens lethed, men den sender et svagt stik af dårlig samvittighed gennem mig. Især fordi jeg ikke ved hvorfor jeg skulle lyve om det. Det er jo bare en drøm. Bare en tegning.

LEONIDERNE

Måske fordi Alban ikke vil forstå det. Han tegner jo ikke ting for at kunne huske dem.

Eller måske fordi jeg helst vil have lige netop den her drøm for mig selv.

„Jeg kunne ikke sove mere,“ siger jeg.

„Rastløs kunstner som sædvanlig?“

„Genier sover aldrig.“

„Godt ord igen, Picasso,“ griner han.

„Hvorfor lige Picasso?“ Jeg rynker på næsen. „Kubisme er slet ikke min stil. Forsvindingspunkter på syre giver mig stress.“

„Picasso lavede altså ikke kun kubisme. Hvis jeg ikke husker meget forkert, var det allerede i starten af 1900-tallet at han ...“

„Okay, kunstnørd, vi spiller altså ikke Bezzerwizzer mere!“ Jeg bøjer mig over min skitse igen. Den sorte spids lokker ansigtet fra drømmen længere frem i min bevidsthed.

„Kulblyant?“ gætter Alban.

„Du er svær at have hemmeligheder for.“ Jeg fatter ikke at han kan ramme rigtigt hver gang.

„Kul har sin egen lyd. Mere tør end grafit, men ikke lige så blød som farveblyanter.“

„Du får det til at lyde som en hel videnskab.“

„Tegneredskaber er skam et helt studium i sig selv,“ hævder han med affekteret snobbestemme.

Jeg lader kulblyanten fortsætte sin intuitive vandring, denne gang mere opmærksom på den skrattende lyd som dens møde med papiret laver.

Alban får mig til at lægge mærke til ting jeg ikke vidste

LEONIDERNE

at jeg gik glip af. Han er så opmærksom på sin omverden at det ikke kan undgå at smitte af.

Normalt kan jeg godt lide vores lille tegnegætteleg, men for første gang nogensinde kan jeg mærke en mikroskopisk spire af irritation over at jeg ikke kan have min hobby i fred.

Det må være de åndssvage drømme der har gjort mig pirrelig.

Jeg tegner videre i tavshed.

Det føles som om der går en evighed før Alban trækker vejret roligt igen og lader mig være alene med den mystiske dreng.

LEONIDERNE

KAPITEL 4

Novembermorgenen skærer sig igennem min tykke vinterjakke og beklæder mit ansigt med følelseløshed. Vejen er fedtet af gennemsaltet tøsne, og bilerne snegler sig af sted på vejen der adskiller Alban og Linus' lejlighed fra skolen.

Mine tænder smælder mod hinanden allerede før Linus har låst efter os. Gåturen hen til skolens indgangsdør tager under to minutter, så jeg havde vurderet at vanterne kunne blive i tasken. Men den bidende vind får mig til at skifte mening, og jeg famler efter taskens lynlås med røde, stive fingre mens vi krydser den spejlglatte vej.

Vi er lige nået over på det andet fortov, da mit hoved eksploderer i hvidglødende smerte. Jeg taber skoletasken, og mine hænder flyver op til ansigtet. Det er dækket af hård, grusblandet sne.

En højlydt latter omslutter os da jeg falder på knæ og

LEONIDERNE

famler efter mine ting, stadig med den ene hånd presset mod øjnene.

Min anden hånd finder skoletasken, og jeg mærker til min rædsel at bøger og papir ligger spredt i sneen.

Ved siden af mig kan jeg høre en snebold smadre ind i Linus.

„Jonathan, din nar!“ mumler han rasende.

Alban hæver en arm og beskytter ansigtet bag albuen for en sikkerheds skyld, selvom han ikke plejer at blive ramt. Jeg kan ikke huske at han nogensinde er blevet mobbet åbenlyst. Ikke engang af Jonathan. Måske er det fordi han er blind, eller bare fordi han er Alban.

Hans mund er en hård, hvid streg, men han siger ikke noget. Heldigvis. Han har efterhånden forstået at det kun gør det hele værre.

Linus lægger sig på alle fire og tager fat i min skoletaske for at hjælpe.

Jeg blinker sneen og de lysende, dansende pletter ud af øjnene. De løber i vand af smerte og raseri da jeg river de gennemblødte skolebøger til mig og maser dem ned i tasken.

Det giver et sug i maven da jeg ser skitseblokken svømme rundt i en snavset pyt af vand og grødis.

Linus samler den op og giver den til mig, rød i hovedet af vrede.

Jeg tørrer den hurtigt af med ærmet for at undgå at vandet suger ind i papiret, og propper den ned i tasken.

Latteren tager til, men især én stemme skiller sig ud. Resten er bare et nervøst ekko.

Jeg løfter blikket og ser ind i ansigtet der forfølger mig

LEONIDERNE

i de fleste af mine mareridt. Lige nu er det fordrejet af skadefryd.

Jonathan undgår aldrig en chance for at jorde mig, og jeg har været alt for optaget af drømmene og tegningen til at bekymre mig om sneen der er faldet i aftenens og nattens løb.

Dumt. Virkelig dumt.

Jonathans vanter er våde af halvsmeltede iskrystaller. De grå øjne er knebet sammen under karseklippen, og han gryntegriner på en måde der får skuldrene til at ryste.

„Kan du ikke holde balancen, Debilie?“ hylér han, og spredte fnis undslipper tilskuerkumpen der danner en halvcirkel omkring os.

Mine tænder bider så hårdt sammen om vreden at de lysende pletter for øjnene vender tilbage med fornyet styrke. Jeg skraber de sidste papirark op og rejser mig.

Med blikket rettet mod jorden skubber jeg mig ud gennem latteren med et fast tag i Albans arm.

Forpustet og med blussende kinder træder jeg ind i det tomme klasseværelse og skridter straks ned mod min plads. Bagerste bord, tættest på vinduet.

Jeg smider jakken hen over stolen og trækker strikhuen af. Det svier på næseryggen og den ene kind da jeg forsigtigt dupper ansigtet med den, og garnet bliver plettet af jord og små dråber blod. Jeg kyler huen hen over jakken og lader mig dumpe ned på stolen. Mit indre koger.

Skitseblokken ligger på bordet, bullen og plettet. Jeg tager den op og tørrer omslaget helt fri for væde i mit

LEONIDERNE

ærme inden jeg åbner den. Mange af tegningerne er blevet ødelagt. De forreste sider er bare udflydende plamager af farve eller gråsorte nuancer, og de kan ikke skilles ad uden at ødelægge papiret.

Vredestårerne brænder bag de ru øjenlåg, men jeg bider mig i kinden for at forhindre min svaghed i at flyde over.

Det har været sådan her siden første skoledag hvor Jonathan stjal min madkasse og rev snoren ud af hættten på min sommerjakke. Gennem årene har det udviklet sig til daglige svinere, rådden mælk i skoletasken, knækkede akvarelblyanter og et evigt soundtrack af hånlig latter til alt hvad jeg foretager mig.

Jeg stoppede med at cykle i skole for flere år siden fordi det blev for besværligt at skulle bortforklare alle punkteringerne, og jeg har haft hemmeligt nummer næsten lige så længe som jeg har haft en mobil. Jeg har også opgivet at tjekke mine beskeder på Facebook. Alt for ofte skyl-des det røde tal over besked-ikonet at Jonathan har været ondskabsfuld. At blokere ham er ikke nok når det er så let at lave falske profiler.

Jeg har aldrig gennemskuet hvad fanden jeg har gjort ham.

Det er kun blevet værre efter hans tre ældre brødre gik ud af skolen. Indtil videre har han gjort sit bedste for at leve op til deres ry som psykopatiske idioter. Måske giver det ekstra bonus på Røvhulskontoen hvis man indkasserer en fængselsdom og har eksperimenteret med hårde stoffer før man bliver myndig. I så fald er hans brødre langt foran på point. Ikke så mærkeligt at familiens yngste røvhul har travlt med at indhente dem.

LEONIDERNE

Linus siger at Jonathan bare er misundelig fordi jeg er klogere end ham.

'Primates viser tænder og går til angreb hvis de føler sig truet. Du får ham til at se svag ud foran resten af flokken. Ergo skal du udryddes. Det er simpel adfærdspsykologi.'

Det er bare ikke nogen trøst at han er et klassisk eksempel på en abe med dårligt selvværd.

Jeg tvinger Jonathan ud af min hjerne og fokuserer på skitseblokken igen. I midten af den kulørte grød på en af siderne kan man med lidt god vilje stadig skelne ordene *carpe diem*. Det betyder 'grib dagen' på latin. Altså sådan noget med at leve i nuet. De gamle romeres version af YOLO.

Det er nok ikke en typisk teenageting at samle på ord-sprog og latinske citater. Men det er i hvert fald federe end at gå op i lamme poptekster og *du R 4 zød*-sms-sprog som de fleste andre på min alder.

Ordsprogene slås om pladsen i den våde skitseblok, omgivet af farver og figurer. Grønne og blå striber løber som blod fra de fugtige *carpe diem*-bogstaver og blander sig med de røde og gule farver fra sommerfuglene der flakser udspaltede rundt omkring de to ord.

På den modsatte side har jeg med snørklede bogstaver skrevet *gutta cavat lapidem*. Det betyder 'dråben udhuler stenen'. Det minder mig om at noget som ved første øjekast virker kraftesløst og føjeligt, kan indeholde styrke nok til at overvinde selv den hårdeste modstand.

Mange af ordsprogene fra sidste måned er blevet opslugt af smeltet sne, konstaterer jeg vemodigt. Jeg er nødt til at rive de våde tegninger ud hvis ikke de skal ødelægge

LEONIDERNE

resten. Ét efter ét fjerner jeg de klæbende papirark, indtil jeg har samlet en lille bunke kulørt smat ved siden af skitseblokken.

Den mystiske dreng er heldigvis uskadt. Jeg er ikke nået videre end kulblyanten, og han ser på mig med et skævt smil om de farveløse læber. Hans hår er så langt at det næsten dækker øjenbrynene og det ene øje, og det er rodet på den dér bevidst tilfældige emo-punker-måde der minder om manga.

Men bortset fra det vilde hår er der ikke noget storøjet, japansk tegneseriefigur over ham. Han har to piercinger i underlæben ud for hjørnetænderne, og en kroget, sort piercing i hver øreflip. Den ene af dem er mindst en centimeter i diameter.

Helt klart en bad boy. Og foruroligende anderledes end de nuttede dyr og søde elverprinsesser jeg normalt tegner.

Min billedkunstlærer ryster på hovedet af mine sædvanlige motiver.

'For mange sommerfugle, Emilie ... livet er andet end sommerfugle.' Hun vil gerne have mere 'kant', som hun kalder det. Men hvis ens virkelighed er fyldt med kanter i forvejen, har man ikke brug for at genskabe dem på papiret.

Ikke med vilje, i hvert fald. Gad vide hvilken del af min underbevidsthed der har lokket den piercede dreng frem fra gemmerne?

Gensynet med smilet fra drømmen trækker langsomt mine egne mundvige opad. Min ene hånd glider ned i tasken og finder det fugtige penalhus. Jeg vælger en turkis farveblyant med den rette balance mellem grøn og

LEONIDERNE

blå, og går i gang med at skraverer drengens ene iris.

Øjnene er altid det første jeg tegner, og det første jeg farvelægger. En tegnings sjæl afhænger af øjnene. Hvis ikke de har en tilpas livagtig glød, bliver tegningen aldrig rigtig god. Det handler om at få highlights, skygger og farvenuancer til at spille sammen i en perfekt kombination. Øjenvipperne skal bue på en helt bestemt måde for ikke at ligne stive børster, og området lige under øjenbrynet skal altid være lysere end man tror.

Resten af klassen siver ind i lokalet. Deres fodtrin og småsnak er kun en svag summen bag min koncentration.

Jonathans højlydte latter får det til at gibbe i mig. Automatisk bøjer jeg mig længere ned over tegningen og knuger hårdt om den turkise farveblyant. Jeg holder vejret og venter på at han kommer over til mit bord, men han har for travlt med at grine af sin egen joke til at køre videre på mig.

Casper og Mathias griner med. Som altid. Ridder Røvhuls stupide væbnere.

Jeg retter mig op igen, men ikke så meget at det virker for selvsikkert. Der er ingen grund til at bede om det.

Selvom jeg langt fra er Jonathans eneste offer, er jeg helt klart blandt favoritterne. Måske giver han op den dag han får mig til at tude åbenlyst. Måske provokerer det ham at jeg ikke er ligesom mange af de andre han mobber. At jeg ikke græder eller flipper ud eller sladrer til de voksne.

Ordsproget *ēloquium est argentum, silentium est aurum* ligger desværre i bunken med døde, udsplattede tegninger, men det gør det ikke mindre rigtigt. 'Tale er sølv,

LEONIDERNE

tavshed er guld'. Et af de få ordsprog der går igen i mine skitsebøger. Tavshed er det eneste våben som dråben har mod stenen.

Vores dansklærer Mette kommer ind i klassen. Hun begynder at skrive løs på tavlen og fortælle om science fiction-genrens oprindelse.

Jeg fisker min notatblok op af skoletasken for at se ud som om jeg har tænkt mig at deltage i timen. Jeg tager stadig notater i hånden, for så kan jeg tegne imens. Desuden husker jeg ordene bedre, hvis jeg har formet dem med en blyant frem for bare at hakke dem ned på et tastatur.

De hvide kridtbogstaver på tavlen er slørede fra min plads på bagerste række. Jeg er nødt til at knibe øjnene sammen for at få dem til at danne ord. Egentlig burde jeg gå med de briller som mor har købt til mig i Netto, men det ville bare give Jonathan endnu en grund til at være led. De par år i mellemskolen med togskiner var rædselsfulde nok.

Mette snakker videre, men jeg hører ikke efter. Tid og sted går i opløsning mens farverne langsomt vokser frem på drengens ansigt.

LEONIDERNE

KAPITEL 5

Da dansktimen er slut, har ansigtet på blokken helt ændret karakter. Fra at være fladt og farveløst har det forvandlet sig til et livagtigt og næsten tredimensionelt portræt.

Den kunstfærdige frisure er blevet mere sort, og øjnene lyser blågrønt bag pandehåret. Drengens ene mundvig vender nedad selvom han smiler, og den anden er trukket op i en skarp kurve der skærer en dyb smilerynke ind i hans kind.

Det trekantede glasvedhæng på brystkassen har en tynd, snørklet indramning. Det krævede mange gråtoner og highlights at få det til at ligne metal. Vedhængen skyder et spektrum af regnbuefarvet lys ud mod kanten af papiret. I drømmen var det som om glasset spaltede det hvide lys inde i vedhængets kerne til en masse forskellige farver.

LEONIDERNE

Spaltning ... det siger mig et eller andet.

Jeg ser forsiden af vores fysik/kemi-bog for mig. Jeg er ret sikker på at sådan et stykke glas hedder et prisme.

På en skala fra 1 til 10, hvor meget nørd er man så hvis fysiklektierne sniger sig med i ens drømme?

Gennem vinduet kan jeg se det vintergrå landskab der står i skarp kontrast til farvemylderet på min tegning. Et frisk lag sne har listet sig ned fra himlen i løbet af timen. Det ville være smukt, hvis ikke det mindede mig om hvad der venter når jeg bevæger mig udenfor igen.

Frikvarteret slutter uden at jeg har bevæget mig væk fra min plads. Efterhånden som lokalet fyldes med niende-klasseselever, stiger intensiteten af støj omkring mig. Jeg finder min matematikbog frem uden at se op. Skal ikke nyde noget af at få øjenkontakt med Jonathan og pirke til gløderne.

Det er meget normalt at jeg holder frikvarter i selskab med min skitseblok, hvis ikke jeg mødes med Alban og Linus. Jeg snakker ikke rigtig med de andre fra klassen. Kun hvis jeg er tvunget til det når vi skal lave en fremlæggelse eller sådan noget. Pladsen ved siden af mig er altid tom. Man skulle jo nødig blive smittet med den mystiske Emilie-sygdom der tiltrækker Jonathans modbydeligheder.

Ikke at det gør mig noget. Alban og Linus er de eneste jævnaldrende jeg kan holde ud at være sammen med i mere end to minutter uden at have lyst til at bore blyanter ind i begge øregange.

Jeg er fordybet i skyggelægningen af drømmedrengens kindben, da døren ind til klasselokalet går op. En række

LEONIDERNE

læderknirkende skridt med retning mod tavlen trækker et kølvand af forstummede stemmer efter sig.

Jeg ser op fra skyggerne for at lokalisere den mystiske kilde til stilhed.

En høj og senet mand står foran katederet.

Mit blik glider op over de brune skindstøvler med indianerfrynser og fløjlsbukserne med blankslidte knæ, videre til den spraglede sweater og hen over det sølvgrå fuldskæg og håret der er langt og samlet i nakken.

Men det er ikke den mærkværdige hippie-Gandalf-stil der får mig til at stirre.

Det er mandens ansigt.

Blank og ujævn arhud har opslugt venstre kind, næseryggen og noget af panden, og hans venstre øje er dækket af en læderklap. Det kunne se komisk ud, men jeg er ikke engang tæt på at grine.

Jonathan er den eneste der vover en spruttende fnisen.

Vi har haft mange forskellige vikarer i matematik siden Svenning blev sygemeldt for en måneds tid siden, men ingen af dem har været ... sådan her.

„Hej, unger.“ Den fremmedes stemme er melodisk og meget dybere end de lange, tynde lemmer giver indtryk af. Arret og det store skæg gør det svært at vurdere hans alder. Han kan være alt fra midt i 40'erne til tæt på 70.

Ingen svarer.

„Jeg hedder Janus,“ fortsætter han. „Det gør mig ondt at Svenning er blevet syg. Som I allerede ved, har han fået konstateret en sjælden og uhelbredelig sygdom, hvilket betyder at han desværre ikke kommer tilbage og underviser. Det betyder også at jeg har overtaget hans

LEONIDERNE

stilling. Med andre ord skal vi have glæde af hinandens selskab i både engelsk, matematik og fysik/kemi resten af skoleåret.“ Det grå skæg skilles under næsen og giver plads til et alvorligt smil. Det lyserøde arvæv under klappen krøller sammen på en måde der planter en svag kvalme i min mave.

Alligevel kan jeg ikke se væk.

Gad vide om han så skal være støttelærer for Alban i stedet for Svenning?

Selvom Alban er superskarp, er han nødt til at have en seende hjælper med til nogle af timerne. Udskolingslærerne skiftes til at hjælpe ham i de fysiske fag som billedkunst og idræt og de mest visuelle fag som for eksempel matematik, hvor der er meget tavleundervisning.

På grund af sygemeldingen har nogle af lærerne måttet overtage Svennings støttetimer i de seneste par uger. Og selvom Alban ikke har brokket sig, ved jeg at det er udmattende at skulle begynde forfra med nye rutiner midt i et skoleår.

Det slår mig som ufrivilligt komisk at en enøjet mand skal hjælpe en blind.

Janus' uskadte øje scanner den målløse forsamling og stopper ved mig, nærmest som om jeg har tænkt højt.

„Der er nok én der er ivrig efter at komme i gang.“ Janus nikker mod min blok, stadig med smilekrøllet arhud rundt om klappen.

Jeg bliver ildrød i hovedet, og den pludselige blodtilførsel får min hudafskrabning på næseryggen til at dunke.

Vores andre lærere henvender sig stort set aldrig til mig i timerne. Det er en slags stiltiende pagt vi har. Så længe

LEONIDERNE

jeg får høje karakterer i alt det skriftlige, har jeg nogenlunde fred resten af tiden.

„Øh ... ja,“ mumler jeg og skubber den våde skitseblok ind under notatblokken der er pinligt blank efter dansk-timen.

Jonathans latter får min rødmen til at syde under huden.

Heldigvis retter Janus igen opmærksomheden mod hele klassen.

„Godt. Siden jeg skal undervise i flere fag med kort varsel, har jeg tænkt mig at I skal lave en tværfaglig opgave frem mod jul. I bliver delt op parvis og skal skrive en opgave som kombinerer matematik, fysik/kemi og engelsk inden for et bestemt emne. Opgaverne skal fremlægges lige før juleferien.“

Flere af mine klassekammerater udstøder lave, demonstrative støn, og jeg glider uvilkårligt længere ned i sædet.

Åh nej. Alt andet end gruppearbejde.

Janus fortsætter som om han ikke har hørt de misbilligende udbrud.

„Jeg har fastlagt et overordnet emne på forhånd som vil gøre det muligt for jer at inddrage flere forskellige fag på én gang. Eftersom jeg er af den opfattelse at moderne, unge mennesker ved alt for lidt om deres ubetydelighed i det store perspektiv ...“ Janus' brune øje låser sig fast på Jonathan et øjeblik, „... har jeg besluttet at I skal skrive om noget der kan relateres til universet.“

„Universet?“ En skinger, lys stemme skyder frem mod Janus fra forreste række. Klassens stræberdronning Adriana er som sædvanlig den første til at komme med ind-

LEONIDERNE

vendinger. „Hvad mener du med *universet*? Det er jo helt vildt bredt!“ Hun ryster irriteret på hovedet så de blonde slangekrøller danser hen over stoleryggen.

„Det er skam også meningen. Det er kun sundt for jer at blive udfordret,“ siger Janus roligt. Han taler med antydningen af accent, men jeg kan ikke placere den. „Emnerne kan være alt der har med universet at gøre. Så længe I bare får alle tre fag med, kan I stort set skrive om hvad som helst. Rumforskning, stjerneåger, den første tur til Månen eller Einsteins relativitetsteori, alt efter hvad I finder mest spændende.“

Relativitetsteori ... bare jeg kunne skrive sammen med Linus. Han ville blive helt elektrisk over at arbejde med noget så nørdet.

„Opgaven skal afleveres om fire uger, og derefter har I en uge til at forberede jeres oplæg. I vil blive bedømt for både samarbejde, projektopgave og fremlæggelse.“

Jeg skæver til Adriana. Stakkels den der kommer sammen med hende. Det vil helt sikkert være opskriften på en langsom og smertefuld død.

Adriana afskyr gruppearbejde mindst lige så meget som mig. Selvom hun hænger ud med en fast klike af fniddertøser i frikvartererne, plejer hun at køre sit eget behårde sololøb i timerne. Alle med en IQ under Mensa-niveau betragtes som en klods om hendes velformede ben.

„Hvordan plejer I at fordele makkere?“ spørger Janus.

„Svenning lod os altid vælge selv,“ siger Adriana hurtigt. Ingen siger hende imod, selvom det er løgn.

„Okay,“ siger Janus. „Så er det vist på tide at I får rystet

LEONIDERNE

posen lidt. *Jeg* deler jer op denne gang.“

Et sus af vantro går gennem klassen, men Janus kvæler anløbene til brok ved at træde ned langs rækkerne og begynde at pege folk tilfældigt ud.

„Du dér.“ Han peger på mig. „Er sammen med hende dér.“ Han drejer en halv omgang og peger på Adriana.

Hvad? Nej!

Jeg stirrer på min nye makker, forstenet i chok, mens Janus' stemme svinder ind til en kværnen i baggrunden.

Lærerne elsker selvfølgelig Adriana. Hendes selvfede monologer i timerne redder dem fra at bruge tid på at hive svar ud af os andre.

Men jeg er ikke en del af fanklubben. Folk som mig er usynlige i Adrianas verden hvor det handler om at råbe højest, komme først og være bedst. Hvor tale er guld og tavshed er for tabere.

Desværre er jeg ikke usynlig længere. Adrianas sammenknebne øjne skyder isblå lyn i min retning, og læberne snerpes sammen til en rynket, lipgloss-skinnende masse.

Jeg synker for at komme af med den voksende klump i halsen.

Janus går tilbage mod tavlen, færdig med at dele os op. Et blik rundt i klassen afslører at der er jævn utilfredshed med resultatet.

Benjamin, min nabo på bagerste række, har tilsyneladende trukket Sorteper. Hans øjne bag de tykke brilleglas er store og skræmte og rettet mod Jonathan der sender ham et skummelt tandsmil og et thumbs up.

Adriana bærer mig med et sidste, surt blik før hendes hånd flyver i vejret.

LEONIDERNE

Janus nikker til hende.

„Ja?“

„Hvor mange sider må vi skrive? Skal vi bruge fodnoter eller lave et bilag med note-apparat? Hvor lang tid skal oplægget vare? Vægter det mundtlige lige så højt som det skriftlige? Og behøver vi absolut lave *alting* sammen?“ Hun afslutter sin geværssalve af stræberspørgsmål ved at skule bagud i min retning. 'Samarbejde' er formentlig noget nær et skældsord i hendes verden, en besk bræklyd på tungen.

„I får en skriftlig beskrivelse af praktiske krav som sideantal, opsætning og så videre,“ siger Janus. „Oplægget skal vare omkring tyve minutter fordelt ligeligt imellem jer. Og samarbejdet er en vigtig del af det hele. Hvis I ikke kan samarbejde med andre, kommer I ikke ret langt. Og det gælder ikke kun den her opgave.“

Adriana tager notater med bister mine, og mit humørbarometer falder til under nulpunktet. Det bliver fem meget lange uger.

„Jeg forventer udkast til en problemformulering fra hvert par inden I går hjem i morgen,“ fortsætter Janus. „I er velkomne til at brainstorme og gå på biblioteket med det samme.“

Jeg stirrer ned på smatbunken med det hedengangne *carpe diem*, ude af stand til at tage initiativ til noget som helst. Adriana vil sikkert ætse mig til slagger med sit giftige blik hvis jeg så meget som overvejer at tale til hende.

Omkring mig skurrer stoleben mod linoleum, og klassen opløses i mumlende grupper der siver ud ad døren.

Jeg er så optaget af min egen elendighed at jeg først op-

LEONIDERNE

dager Adriana da hun rømmer sig kraftigt lige ved siden af mig.

„Jeg går ned på biblioteket,“ oplyser hun.

„Jamen ... vi ved jo slet ikke hvad vi vil skrive om endnu?“

„Det kan vi finde ud af dernede. Jeg gider ikke stå på venteliste til de gode bøger fordi du er for sløv,“ vrisser hun og vender om på hælen. Det lange hår smælder i luften og efterlader mig i en gennemtrængende, syntetisk duft af blomster. Hun marcherer ud ad døren og bliver hurtigt reduceret til et ekko af taktfaste skridt ude på gangen.

Hun sagde '*vi*'. Så har jeg vel ikke noget valg.

Jeg ser op.

Janus står lænet op ad tavlen med korslagte arme og betragter mig. Afventende. Som om han lige har fløjtet en gladiator kamp i gang og bare venter på at jeg bliver tværet ud.

Det føles som om jeg efterlader min mave på stolen da jeg rejser mig, hanker op i min taske og følger efter Adriana.

LEONIDERNE

KAPITEL 6

„Hvad med at skrive om Mars?“ spørger jeg. „Vi kan sikkert finde nogle spændende artikler om marslandingen, tror du ikke?“ Min mund speedsnakker i panik. Adrianas nærhed er et fysisk ubehag, en tyngende fornemmelse i brystkassen.

Vi går ned langs rækkerne med biblioteksbøger, og mine fingerspidser glider hen over bogryggene i et forsøg på at hente støtte i deres nubrede hylstre med trygge, urokkelige fakta.

„Marslandingen? Mener du ikke månelandingen? Der har altså ikke været mennesker på Mars endnu,“ hoverer Adriana. Hun skimmer bogryggene uden at røre ved dem. „Det er *utroligt* så dårligt udvalget er her!“ Hun gør et arrigt kast med hovedet for at slå håret væk fra ansigtet.

Vi er de eneste der er gået direkte på biblioteket. De

LEONIDERNE

andre sidder rundt omkring på gangene og skal forestille at brainstorme, men de brudstykker af dialog vi har overhørt indtil nu handlede mere om breezere og tunede knallerter og hvem der snavede hvem til Daniels fest i lørdags.

„Jeg ved godt der ikke har været mennesker på Mars endnu,“ siger jeg, irriteret over at fremstå dum. „Men der er allerede skrevet en masse om de robotter som ...“

Først nu bliver jeg opmærksom på en pige som sidder et par reoler væk ved den ene af bibliotekets to computere.

Hun tygger energisk på et stykke tyggegummi mens hun af og til spejder over mod døren som om hun venter på nogen. Hendes ansigt virker bekendt, men jeg er sikker på at jeg ikke har set hende på skolen før.

Dreadlocks i forskellige røde og orange nuancer er snoet til en stor knude oven på hovedet. Når hun bevæger sig, ligner det næsten et lejrball. Hun er iført militærstøvler, en stram, solgul T-shirt med et hjerteformet dødningshoved og hullede jeans. Gennem buksernes flænger kan man skimte et par skriggrønne strømpebukser.

Pigen hamrer musen ned i musemåttten og rejser sig så hurtigt fra kontorstolen at den flyver bagud. Hun ser sig omkring og går målrettet over mod den reol som Adriana og jeg står ved.

„Må jeg ikke låne jeres login til internettet? Jeg har ikke fået mit eget endnu,“ siger hun utålmodigt.

Vi må have set ret overraskede ud, for hun griner og slår sig for panden.

„Ej, undskyld. Forfra!“ Hun rækker højre hånd frem mod mig. En stor sølvslange snor sig om hendes lang-

LEONIDERNE

finger, og et læderarmbånd med et fuglevedhæng i træ dingler fra hendes håndled. „Jeg hedder Pi. Jeg skal starte i dag. 9.B.“

„Det er vores klasse.“ Jeg tager hendes hånd. Sølvslangen føles overraskende varm. Mit håndtryk er alt for slatent, men hun lader ikke til at bemærke det. „Jeg hedder Emilie.“

„Pi? Som i *tallet* pi?“ spørger Adriana med smalle øjne, som om pigen foran os har påstået at hedde Tangens eller Rektangel.

„Ja. Men jeg er ikke opkaldt efter 3,14. Mine forældre syntes bare det lød funky.“ Pi griner.

Jeg smager på lyden. *Pi*. Det er et sjovt, kontrastfyldt lille ord, hårdt og blødt på samme tid. Jeg har aldrig hørt om nogen med det navn. Men jeg har heller aldrig mødt nogen der så ud som hende.

Tæt på kan jeg se at hun har klare, turkisgrønne øjne der er fremhævet med en tyk eyelinerstreg hele vejen rundt. En håndfuld små fregner er strøet hen over hendes næseryg. Prikkerne på højre næsefløj har selskab af en sølvring, og hendes øreflipper prydes af øreringe i forskellige størrelser. En af dem forestiller en sommerfugl. Hun har også en piercing i hver kind, to små glimtende sten.

Pi rækker hånden frem mod Adriana.

„Hvad hedder du?“ spørger hun. Når hun smiler, ligner piercingerne dugdråber på bunden af et par dybe smilehuller. Det er graciøst og nærmest alfeagtigt, selvom det er metalstykker mast gennem hud og kød.

„Adriana,“ siger Adriana stift og slipper hurtigt hånden

LEONIDERNE

med sølvslangen igen. Hun har sikkert allerede besluttet sig for at hun ikke kan lide vores nye klassekammerat.

„Hvilken skole kommer du fra?“ spørger jeg i et forsøg på at bløde den anspændte stemning lidt op.

„Eastern High i Queensland.“

„I Australien?“ spørger jeg dumt.

Pi nikker.

„Jeg har gået i skole i Australien det sidste års tid. Vi rejser meget på grund af min mors arbejde. Hun er oprindeligt fra Danmark, men det er mange år siden jeg har boet her. Vi er først lige flyttet tilbage for et par dage siden. Jeg har gået i skole på fire forskellige kontinenter.“ Hendes smil får mundvigene til at krølle på en måde der forstærker følelsen af genkendelse.

„Jeg synes ... jeg er næsten sikker på at jeg har set dig før,“ siger jeg.

Pi gransker mit ansigt.

„Hmm. Jeg synes altså ikke jeg kan kende dig. Rejser du også meget?“

Jeg ryster på hovedet. De to ture til Sverige med min familie er næsten pinlige i sammenligning med fire kontinenter.

„Jeg har godt nok en tvilling, men ingen af os har været i Danmark siden vi var fem,“ siger Pi.

Jeg ser to søstre med flammende hår for mit indre blik. Det er ikke svært at forstille sig at de har besøgt ørkener og regnskove og storbyer over hele kloden. Pi virker for eksotisk til vores lille landsbyskole.

Hun ser bagud mod computerne og skifter rastløst vægten fra det ene ben til det andet.

LEONIDERNE

„Men må jeg ikke låne en kode? Jeg skal bare ...“

Jeg når lige at se snebolden som en sløret plet i midten af mit synsfelt inden den rammer mig i ansigtet.

Jeg udstøder et skrig af smerte og krummer mig forover med hænderne presset mod mine sårede øjne.

„Jonathan!“ Adrianas vrede falset blander sig med Jonathans gnæggende latter.

„Nu troede du lige du var i sikkerhed indenfor, hva’, Debilie! Men jeg kan ... AAARGH!“ Jonathans stemme slår over i et smertensbrøl.

Jeg prøver at gnide sneen ud af øjnene for at se hvad der foregår, men de svider og bliver ved med at løbe i vand. De mikroskopiske rifter fra sidste snebold vækkes til live i slimhinderne på indersiden af mine øjenlåg, og smerten fra i morges genopstår, skurrende og skarp.

„Hvad fanden laver du, din fede NAR?“ skriger Jonathan.

„Hvad *jeg* laver?“ Den hæse drengestemme er ildevars-lende rolig.

Jeg prøver endnu en gang at åbne øjnene, men det føles som om bagsiden af mine øjenlåg er beklædt med glasskår. Tårer og smeltet sne strømmer ned over kinderne mens min plageånd jamrer i nærheden.

„Slip mig, for satan! Det gør fucking ONDT!“ hviner Jonathan.

„Ikke før du siger undskyld,“ svarer den hæse stemme.

„Du skal fandeme ikke bestemme over ... AV! AAAV!“ Der lyder et smæld som et led der når forbi sit yderpunkt. „UNDSKYLD! UUUUNDSKYLD!“

Der er stille et øjeblik, men så lyder der et øredøvende,

LEONIDERNE

metallisk rabalder der får mig til at fare sammen.

„Jeg slår dig fandeme *ihjel*,“ knurrer Jonathan. Lyden af hans hurtige skridt fortøner sig sammen med flere mumlende trusler. Biblioteksdøren smækker i og efterlader en rungende stilhed mellem os.

„Kan du åbne øjnene?“ Drengestemmen er lige over for mig nu. Den sitrer ganske lidt, som om han har svært ved at ryste vreden af sig.

„Nej ... de svier.“ Jeg fortryder med det samme at jeg lyder som et tudefjæs.

„Kom, vi går ud og skyller dem,“ siger Pi.

Jeg mærker en hånd om underarmen og lader mig villigt trække af sted, alt for lammet af chok til at modsætte mig.

Jeg betragter mit hævede, røde ansigt i spejlet på pigetoilettet. Et par meget blodskudte øjne kigger tilbage på mig.

„Jeg fik slet ikke sagt tak,“ mumler jeg. „Jeg så ikke hvem det var.“

„Ham der vred armen om på neandertaleren? Det var min bror, Noah.“ Pi sukker opgivende. Hun er ved at skrabe små stykker vådt toiletpapir op fra håndvasken hvor hun har ydet førstehjælp til mine øjne.

Billedet af to piger i outreret tøj med hvert sit bål på hovedet smuldrer øjeblikkeligt.

„Han skal altid spille op til alle idioterne, og han kan overhovedet ikke styre sit temperament.“ Hun kyler de våde papirstumper i skraldespanden. „Han kan lige vove på at rode sig ind i noget lort allerede på første skoledag.

LEONIDERNE

Det ville bare være så typisk ham,“ raser hun, nærmest henvendt til sig selv. „Jeg er nødt til at finde ham inden han kommer op at slås med ham spaden.“

Da vi kommer ud fra toilettet, sætter Pi direkte kurs mod en dreng der sidder på hug foran biblioteksdøren og bladrer fraværende i et tegneseriehæfte. Han er iført hullede, sorte jeans, en sort, langærmet T-shirt og et par militærstøvler magen til hendes. Det ser ud som om han har ventet på os.

Adriana er forsvundet.

„Noah, din idiot! Behøver du absolut gøre det dér hver eneste gang?“ Pi river tegneseriehæftet ud af hænderne på ham. „Det må være ny rekord at blive uvenner med nogen allerede *før* vi er startet! Jeg har faktisk andet at lave end at redde din røv! Du skulle møde mig på biblioteket, ikke starte tredje verdenskrig!“ Hun klasker ham hårdt i hovedet med Spiderman.

Noah snupper hæftet fra hende uden at løfte blikket. Han slår op på en tilfældig side med et hidsigt ryk og lader som om han er dybt optaget af de små, farvede bokse for at undgå at se på sin søster. De nedbidte fingernegle er delvist dækket af afskallet, sort neglelak.

„Han skød hende på klos hold, lige i ansigtet. Du ved udmærket godt at jeg hader sådan nogle psykopatiske halvhjerner.“

„Det er da kun fordi deres egoer er lige så store som dit eget! Du *kan* bare ikke lade være med at blande dig, vel? Ville det være for meget forlangt at starte på en skole hvor vi for en gangs skyld ikke bliver kendt som The Crazy Twins fra dag ét?“ Pi har fået hektiske, røde pla-

LEONIDERNE

mager under fregnerne og de blinkende piercinger.

„Du er sgu da ikke meget bedre!“ Noah ser op på hende. „Du skal altid ...“ Først nu går det op for ham at de ikke er alene.

Han rømmer sig forlegent og ser på mig.

„Hvordan går det med øjnene?“

Jeg snapper efter vejret.

Det føles som om at jeg for tredje gang i dag får tyret en hård klump is lige i ansigtet.

Noahs øjne har en klar, blågrøn farve. Han har to sølvkugler i underlæben og en sort piercing i hver øreflip.

Jeg prøver at sige noget, men min tunge nægter at lystre. Jeg kan bare stirre på ham med åben mund og runde, røde øjne.

Det er ham.

Drengen fra min skitseblok.

Bortset fra frisuren. Hans hår går ikke ned over øjenbrynene, men stritter til alle sider som en dybsort høstak der er blevet suget halvvejs op gennem en tornado.

Og der hænger ikke noget glasprisme om hans hals.

„Er du okay?“ spørger han.

Jeg nikker stupidt i et par lange, pinefulde sekunder, men finder så tænd-knappen til min hjernes talecenter.

„Ja, ja, det var jo bare sne, ikke? Jeg er ikke blevet sneblind hvis du tror dét. Altså, selvom sneblind er noget andet. Men jeg kan stadig se. Jeg er helt okay,“ rabler jeg.

Stop nu, din jubelspade, tigger jeg mig selv.

„Jeg er nødt til at gå. Jeg skal skynde mig at finde bøger til min opgave,“ mumler jeg, maser mig forbi de måbende tvillinger og haster ned ad gangen. Blodet dunker

LEONIDERNE

i kinderne. Jeg er gået forbi biblioteksdøren, men mine ben kan ikke finde ud af at vende om.

Bag mig hører jeg Pi sige noget til sin bror, men jeg fanger kun ordet 'hjernerystelse' efterfulgt af et nervøst grin.

Jeg drejer rundt om et hjørne og er lige ved at støde ind i Adriana der kommer småløbende fra den anden side.

„Hvor er de to nye?“ Hun ser mistroisk på mig som om jeg har ædt dem. „Jeg har prøvet at finde Janus, men han er ikke i klassen eller på lærerværelset. Og nu er Jonathan alligevel gået, så ...“ Hun trækker på skuldrene og sætter kurs mod biblioteksgangen igen. „Kommer du?“ spørger hun uden at vende sig om.

„Jo tak, jeg har det fint, nu du spørger,“ mumler jeg og følger efter hende.

Fem uger.

Tak for lort, Janus.

Noah og Pi er væk da vi kommer tilbage til biblioteket, men jeg når lige at se døren til inspektørens kontor længere nede ad gangen klikke i.

Der ligger en væltet bogsorteringsvogn foran reolen hvor Adriana og jeg stod lige før. Bøgerne ligger spredt ud over gulvet. Det forklarer rabalderet inden Jonathan gik.

Jeg rejser vognen og går i gang med at samle bøgerne op. Nogle af siderne er blevet krøllet af den hårde medfart, og det river i mit lille bogelskende hjerte da jeg sætter dem forsigtigt tilbage på rullevognen.

Adriana lader som ingenting. Hun sætter sig ved com-

LEONIDERNE

puterbordet og åbner coveret til sin iPad som hun har hentet i klassen. Hun tapper målrettet løs på den blanke skærm, men efter nogle sekunder ser hun sig søgende omkring. Hun får øje på min taske der står lænet op ad computerbordets ene ben. Skitseblokkens sorte hjørne titter op gennem den åbne lynlås. Uden at tøve snupper hun blokken og smækker den op på bordet.

„Jeg låner lige en side til at skrive titler ned,“ siger hun og slår op bagerst i blokken.

Allerbagerst.

Mit hjerte springer elastikspring ned i maven og bliver flået op i halsen.

Hendes ene hånd graver videre i tasken for at finde et penalhus, men den standser da hun får øje på portrættet fra i nat. Hun lægger penalhuset fra sig ved siden af tastaturet, kniber øjnene sammen og læner sig ind over det skæve smil.

„Hvor kender du *ham* fra?“

„Hvorfor tror du det er ham?“ spørger jeg med en næsten barnlig trodsighed.

Adriana udstøder en hånlig latter.

„Åh ja, hvorfor mon?“

Hun vender blokken mod mig, og gensynet med tegningen er et sug i maven.

Selvom håret er anderledes, og selvom Noah er knap så smilende som sin tegnede dobbeltgænger, er ligheden alligevel uhyggelig.

„Men hvor kender du ham så fra?“ Adriana læner sig tilbage i stolen og krydser armene over brystet.

„Jeg ... jeg kender ham faktisk ikke.“ Jeg føler mig som

LEONIDERNE

en flue under et forstørrelsesglas i skarpt sollys. Hvorfor tog jeg også den åndssvage taske med?

„Så du har måske bare stalket ham på afstand?“ Et nedladende smil strejfer Adrianas læber.

Hvad skal jeg svare? I hvert fald ikke at jeg har tegnet ham fordi jeg drømte om én der ligner ham. Det vil lyde næsten lige så absurd som det føles.

Og det kan jo ikke være ham. Det giver ikke mening.

Medmindre jeg *har* set ham før. Uden at være klar over det. Ikke at jeg for alvor tror på at jeg kunne have mødt Noah eller hans søster uden at opdage det, men det er den eneste logiske forklaring.

„Måske har jeg set ham nede i Brugsen eller sådan noget,“ mumler jeg.

De må vel bo i nærheden?

„Og du tegner normalt vildtfremmede mennesker som du møder nede i Brugsen?“ Det nævenyttige smil er vokset fast på Adrianas læber nu.

„Nej, jeg gør ikke!“ Vrede og flovhed er en hed pulseren i kinderne. „Jeg aner ikke hvor jeg har set ham! Det kan have været hvor som helst. Jeg tegner alle mulige forskellige mennesker, og jeg plejer ikke at få deres navn og adresse og fremtidige planer for skoleskift.“

Jeg smækker skitseblokken sammen før jeg nærmest kyler den ned i tasken. Så smider jeg min linjerede notatblok ved siden af iPaden og sætter mig ved den anden computer, over for hende.

Adriana udstøder et fnys og tager notatblokken.

„Okay, okay, stalker-woman,“ mumler hun, højt nok til at jeg skulle høre det.

LEONIDERNE

Min kode til internettet er en hidsig rytme mod tastaturet. Jeg åbner en browser og taster *bibliotek.dk* ind. Jeg stirrer på den blinkende cursor og kan kun tænke på at smadre Adrianas perfekte fjæs ned i bordpladen.

Indersiden af mine øjenlåg er stadig ømme og grynede. Jeg beslutter mig for at jeg hader sne næsten lige så meget som jeg hader gruppearbejde.

Pilen bevæger sig og åbner endnu et faneblad. Før jeg ved af det, har mine fingre tastet sig vej ind på Facebook.

Søgefeltet er stort og tomt og dragende. Jeg taster de første fire bogstaver og går i stå.

Hvad hedder han mere end Noah? Tusindvis af mennesker hedder Noah. Jeg har læst at det er kommet på topti over populære drengenavne i Danmark.

Men der kan da ikke være så overvældende mange der hedder Pi?

Jeg taster navnet ind, men alt muligt spam-agtigt dukker op i søgeresultatet. Folk der hedder Pia og Pietro og Pihlgaard. Men der er også et par rigtige Pi'er imellem. Jeg indsnævrer søgningen til folk der bor i Danmark og scroller ned gennem rækkerne på udkig efter flammende hår.

På side tre er der succes. Selvom håret er skriglilla, genkender jeg de karakteristiske smilehulspiercinger og det skævt krøllede smil som Pi deler med drengen på min tegning.

De hedder åbenbart Levin til efternavn.

Jeg klikker ind på hendes profil. Mange af oplysningerne er skjult, men hendes venneliste er ikke. Vi har ingen fælles venner. Min hjerterytmе bliver en ujævn bumlen

LEONIDERNE

da jeg spotter navnet *Noah Levin* ved siden af et profilbillede af en dreng med mørke hårtjavser strittende ud under en sort hue.

Jeg klikker på det blå navn, og den bumlende følelse i brystkassen tager til da det blågrønne blik under huen bliver større. Han har kun tre profilbilleder, og han smiler ikke på nogen af dem. Til gengæld er sort et gennemgående tema.

Jeg holder med vilje musen langt væk fra *Tilføj venknappen*, panisk angst for at komme til at gøre noget dumt.

Adriana hoster, og jeg lukker hurtigt fanebladet og prøver at hæve den blågrønne trance der et kort øjeblik har omtåget min hjerne.

Stalker-woman. Debilie. Freak. Sært barn har mange navne.

Jeg tvinger mig selv til at tænke på universet. Orker jeg virkelig at bruge fem uger på at fordybe mig i marslandingen?

Ikke rigtig. Men emnet kan jeg i det mindste være med til at bestemme selv.

Jeg sukker og tager hul på litteratursøgningen.

„Hey.“ Den hæse stemme får mig til at spjætte og lave alt for mange a'er i *Mars*. Noah står lige ved siden af mig. Jeg begynder at få seriøst dårlige nerver over hans måde at snige sig ind i mit liv på.

„Hej,“ mumler jeg. Mit ordforråd bliver suget tør for alle andre ord på et splitsekund.

„Kan I ikke vise os hvor jeres klasse ligger?“ spørger han.

LEONIDERNE

„Vores klasse,“ siger Pi ovre fra biblioteksdøren. Hun smiler hen over en stor stabel bøger.

Jeg nikker og skynder mig at lyne min taske hen over den sorte skitseblok. Hvis Adriana siger noget om tegningen, dør jeg.

„Engelsk starter alligevel om lidt,“ siger jeg til hende i et tonefald der lyder irriterende meget som en undskyldning. Som om jeg skal have lov af hende til at forlade biblioteket. Jeg skynder mig at gå i forvejen før hun svarer.

LEONIDERNE

KAPITEL 7

„Går ham idioten også i niende?“ spørger Noah da vi går ned ad gangen.

„Ja, desværre,“ siger jeg. „I min ... øh, vores klasse.“

„Fedt. Så kender vi allerede tre af vores nye klassekammerater,“ siger han.

Jeg sender ham et sideblik for at se om han er ironisk, men bliver distraheret af hvor tæt jeg er på ham. Mine lunger springer en indånding over, og jeg skynder mig at se ned på mine fødder.

Vi skal over skolegården for at komme hen til bygningen med vores klasselokale. Kulden suger et tæppe af gåsehud frem på mine arme og kinder i løbet af få sekunder, og mine tænder klapper stadig da vi er indenfor igen.

Noah lader sig ikke mærke af turen tværs over Nordpolen. Han slæber på en lige så stor stak bøger som Pi,

LEONIDERNE

og hans ene sorte ærme har arbejdet sig lidt op ad underarmen.

Mit blik fanges af en skygge lige over hans håndled.

„Skal man ikke være 18 for at få en tatovering?“ spørger jeg.

„Det er ret sandsynligt,“ siger han kryptisk.

„Har du løjet om din alder for at få den?“ En tanke slår ned i mig. „Du er da ikke 18 endnu, er du?“

„Nej, jeg er 15. Men hvis man ikke bliver spurgt, er der jo ingen grund til at fortælle det.“

„Men ... dine forældre opdagede det vel på et tidspunkt?“ spørger jeg og fortryder med det samme. Jeg er uden tvivl allerede det kedeligste menneske han har mødt.

„Lad os bare sige at det ikke var det store samtaleemne.“ Hans stemme får en underlig klang da han siger det.

„De har måske selv mange tatoveringer?“

„Ikke en eneste.“ Noah ændrer grebet på bogstakken, og det sorte stof dækker igen tatoveringen. „Hvad hedder du egentlig?“

Jeg holder vejret og tvinger mig selv til at se på ham. Rundt om halsen har han en tynd lædersnøre der forsvinder ned bag stoffet i T-shirtens halslinning.

Noget i mig har lyst til at vide hvad der er for enden af den lædersnøre. En anden del af mig har lyst til at myrde alle de sommerfugle der pludselig tonser rundt i min mave, og løbe skrigende væk.

Vi er nået til døren ind til klasseværelset, og jeg stopper op uden helt at kunne huske næste træk. Jeg stirrer så intenst på lædersnøren, at det først ret sent går op for mig at han nok forventer et svar på sit spørgsmål.

LEONIDERNE

„Øh, Emilie. Jeg hedder Emilie. Hende på biblioteket hedder Adriana, og ham med snebolden hedder Jonathan. Men det har du måske allerede hørt,“ siger jeg så hurtigt at jeg snubler over ordene.

Der lyder knirkende skridt bag os, og vi vender os alle tre.

„Hej.“ Janus’ brune øje indfanges med det samme af Pi der virker som en regulær farveeksplosion i den dunkle gang. Han presser læberne sammen, og det trækker i hans ene mundvig, men ikke på smilemåden. Jeg kan ikke afkode om det er afsky eller irritation.

Måske er Janus så tilpas gammel at han lader sig provokere af ’nymodens pjat’ som piercinger, vildt hår og hullet tøj. Men lige netop han af alle mennesker burde da være den sidste til at rynke på næsen af folk der skiller sig ud?

„Hejsa.“ Pi smiler med blinkende smilehuller. Hvis hun bliver forskrækket over den arrede halvmaske eller stødt over den kølige hilsen, kan man i hvert fald ikke se det på hende.

Hendes bror tager ikke Janus’ fjendtlighed helt så afslappet. Noah ser så sammenbidt ud, at man skulle tro Janus havde fornærmet *ham* direkte eller prøvet at score hans søster.

Gad vide om Noah overhovedet har andre ansigtsudtryk end bister? Hvis han har en smilerynke ligesom drengen på min tegning, skjuler han den virkelig godt.

„Jeg hedder Pi.“ Hun rækker hånden frem.

Janus ser på den som om sølvslangen om hendes langfinger er levende.

LEONIDERNE

„Det ved jeg.“ Han giver hende et kort håndtryk og tager fat i dørhåndtaget ind til klassen, før Noah kan nå at præsentere sig. „Jeg er blevet briefet af inspektøren.“ Han siger det som om det er noget negativt. „Jeg hedder Janus. Kom med indenfor i løvens hule.“ Han åbner døren og går ind i klassen uden at vente på os.

Gad vide hvad inspektøren har sagt om tvillingerne siden han opfører sig sådan?

For anden gang i dag oplever jeg en hel niendeklasse blive forvandlet til en mur af tavshed. Selv fra min plads bagerst i lokalet fornemmer jeg de stirrende blikke som er rettet mod tvillingerne.

Mine klassekammerater ved ikke helt hvad de skal stille op med Noahs sortmalede negle, hans søsters selv-antændte hårpragt og alt metallet i deres ansigter. Den massive skepsis bliver ikke mindre af at Pi smiler indforstået til mig, som om vi er medlemmer af samme, hemmelige sekt.

„Det her er Pi og Noah,“ siger Janus. „De starter i klassen i dag med ret kort varsel. Jeg håber I vil tage godt imod dem.“

Jonathans blik skyder dolke i tindingen på Noah, da han uden at fortrække en mine går ned mellem bordene.

Han sætter sig ved siden af mig, og jeg får travlt med at nærstudere en falsk knast på bordpladens trælaminat for at undgå at se på ham.

Pi har allerede indtaget stolen ved siden af Adrianas. Den er tom fordi Adrianas slyngveninde Frederikke har influenza.

LEONIDERNE

Adriana rynker på næsen af sin nye nabo, men Pi opdager det ikke.

„Hello, my people!“ Janus er åbenbart kommet sig over sit første møde med tvillingerne, for han skyder timen i gang med en gyngende reggae-accent der næsten virker manisk efter hans skumlende opførsel ude i gangen. Han holder en smadret udgave af *Brave New World* op. Vi skulle have læst de sidste kapitler til i dag. „What do you think the main themes of this book are?“

Han ser sig omkring, og mine klassekammeraters blikke flygter op i loftet, ud mod vinduerne og ned på bordpladerne. Alle undtagen én har travlt med at se ud som om de ikke hørte eller forstod spørgsmålet.

Adriana rækker selvfølgelig hånden op.

„Yes, love. What’s your name?“ spørger Janus.

„Adriana,“ siger hun og kaster sig ud i en malerisk beskrivelse af ’the beastiality of mankind’.

„Thank you, Adriana. Very good.“

Adriana smiler. De andre lærere er efterhånden blevet immune over for hendes fejlfrihed og orker næsten ikke at rose hende mere. Det må være forfriskende for hende med et nyt menneske hun kan imponere.

„Well. Other interpretations?“ Janus scanner klassen igen. „Come on, peeps!“

Entusiasmen i hans stemme klinger hult i mine ører. Hvis han har bare den mindste erfaring med at undervise teenagere, burde han vide at det næppe er andre end Adriana der har åbnet bogen. Og mig, selvfølgelig. Men det plejer jeg ikke ligefrem at skilte med.

„No? No other themes?“

LEONIDERNE

Min mund snerper sammen for at forhindre en række oplagte svar i at buse ud. Mit skriftlige engelsk er langt over niveau, men mit mundtlige halter alvorligt. Min tunge er alt for fokuseret på at det skal lyde godt, så den får mast ordene ud af form. Det sidste jeg har brug for er at stamme mig igennem et jammerligt fjerdeklasse-engelsk med Noah ved siden af. Han taler sikkert op til flere sprog flydende.

Mit blik hæfter sig stædigt fast til et hjørne af tavlen. *HUSK AT SÆTTE STOLENE OP*, står der med ujævne, hvide bogstaver.

Janus giver vel fortabt på et tidspunkt.

„How about you in the green sweater?“ siger han.

Ingen svarer.

Jeg skæver ned til mit strikkede ærme og indser til min rædsel at armyfarvet også er en slags grøn. Mit blik møder hans, og befuppelsen sender rødmen ud i kinderne, da han nikker.

Han *mener* virkelig mig.

„What’s your name?“

„Øh ... my name is Emilie.“ Jeg udtaler det på fladt dansk, og Adriana undertrykker et fnis.

„What do you think the themes are, Emilie?“ spørger Janus uden at tage sig af Adriana.

Jeg trækker på skuldrene og tygger på min overlæbe.

„Loneliness,“ mumler jeg så.

„A bit louder, Emilie.“ Janus’ stemme er venlig, men den føles som en pistol i ryggen.

Jeg rømmer mig.

„I think one theme could be loneliness in the modern

LEONIDERNE

society," siger jeg, en anelse højere. „And the ...“ Ordene sidder fast i halsen, ru og kantede. „And the pain of not fitting in.“

„Excellent, Emilie.“ Janus lader sig ikke mærke med mit hakkende, uelegante sprog, men smiler til mig under skægget.

Jeg holder mit ansigt neutralt. Jeg er ikke en lille, logrende hund der går helt i ekstase over en godbid eller et rosende ord.

Adriana har lænet sig tilbage i stolen og foldet armene stramt over brystet. Jeg tror ikke det passer hende at nogen bryder hendes stræbermonopol.

Janus fortsætter med at stille spørgsmål til alle og ignorerer Adrianas fægtende højrehånd. Mine klassekammerater vrider sig under hans insisterende blik og gætter på må og få. Jonathan svarer forkert med vilje og griner provokerende af os andre.

Noah og Pi har læst *Brave New World* i Australien, så de bliver ret hurtigt flettet ind i diskussionen. Selvfølgelig er de åndssvagt gode til engelsk. Deres perfekte udtale og enorme ordforråd gøder min præstationsangst, men Janus bliver ved og ved med at give bolden videre til mig når en af de andre taber den. Det virker som om han bliver irriteret hver gang Pi åbner munden. Han får sådan nogle små trækninger i ansigtet ved lyden af hendes stemme.

Til sidst sveder jeg så meget at jeg har våde skjolder under armhulerne. Jeg har ingen idé om hvad jeg får sagt i løbet af timen, men Janus' opmuntrende nikken tyder på at det ikke er helt ved siden af.

LEONIDERNE

Da det endelig bliver spisefrikvarter, sender Adriana mig sit hidtil sureste fjæs og skrider ud af klassen som den første. Alligevel føler jeg et lille sus af triumf over at hun endelig har fået konkurrence.

Måske behøver dråber ikke altid være tavse for at få stenene til at smuldre.

LEONIDERNE

KAPITEL 8

Tvillingerne hæfter sig automatisk på mig da jeg danner bagtrop i slipstrømmen mod kantinen. Noah spørger om vej til toilettet og pløjer sig igennem menneskemængden i den retning jeg peger.

Alban og Linus sidder og pakker mad ud ved vores stambord. Jeg vender mig om mod Pi der har skabt en boble af stilhed og stirrende øjne omkring sig. Det er vel mest høfligt at spørge om hun vil sidde sammen med os, siden jeg åbenbart er blevet deres uofficielle guide.

Men jeg når ikke at sige noget før Pi trækker stolen ved siden af Linus ud og plumper ned på den.

„Hejsa!“

Linus ser op og kan ikke forhindre munden i at stå åben et kort øjeblik, da Pi rammer hans øjne som en chokbølge.

Hun rækker hånden frem.

LEONIDERNE

„Jeg hedder Pi. Jeg er lige startet i Emilies klasse.“ Hun blinker til mig som om vi allerede er slyngveninder.

Linus synker den bid pølsehorn han har i munden, og giver hende hånden.

„Øh ... hej?“

Alban drejer ansigtet mod Pi. Hendes stemme er en ny tone i symfonien af stemmer på skolen.

Jeg fortryder at jeg ikke har fået fortalt tvillingerne at Alban ikke er en gennemsnitlig tiendeklasse-elev.

„Det er Linus og Alban,“ siger jeg og nikker på skift mod de to brødre.

Frostmourne står lænet op ad bordpladen ved siden af Alban, men jeg tror ikke Pi har lagt mærke til den.

Skal jeg bare sige det?

’Det her er min bedste ven Alban, og han er blind.’

Som om det er et job eller en trosretning. Som om det er essensen af ham.

Det går op for mig at jeg ikke har præsenteret mine venner for nogen siden de mødte min familie. Og dengang blev der ikke gjort et stort nummer ud af det. Jeg havde allerede fortalt så meget om den seje, kloge dreng fra 1. klasse og hans sjove lillebror, at mine forældre næsten kendte dem da de trådte ind over dørtærsklen første gang.

„Hej, Alban,“ siger Pi og rækker ind over Linus for at give ham hånden.

„Hej, Pi.“ Alban smiler.

Hånden hænger urørt i luften, og hendes blik flakker mellem os.

„Alban er blind,“ siger jeg.

LEONIDERNE

Så. Nu er bomben sprunget.

Jeg hiver luft ind og venter på reaktionen. Den plejer at bestå af akavet tavshed og forudsigelige, dumme spørgsmål.

Alban fastholder sit smil, men et lag af anspændthed lægger sig over hans træk. Han havde nok håbet at jeg havde forberedt hende.

Pi rynker panden og trækker hånden til sig.

Noget tungt og sviende lander på bunden af min mave. Linus ser ned i bordet. Ingen af os siger noget.

Pi rejser sig fra stolen og sætter sig på bordpladen ved siden af Albans plads.

„Hyggeligt at møde dig.“ Hun lægger en hånd oven på hans og giver den et lille klem.

Det giver et sæt i Alban. Han er ikke vant til at folk bare rører ved ham. Selv jeg, der har kendt ham i evigheder, plejer ikke at gøre det uden en form for advarsel.

„I lige måde, Pi,“ siger han. Der er en anden glød i hans smil og stemme nu. Han er tilsyneladende kommet sig ret hurtigt over hendes bramfrihed.

Pi slipper hans hånd og retter sig op.

„Du ligner din bror meget,“ siger hun.

„Sjovt. Det er du den første der har sagt.“

„Virkelig?“

„Linus ligner vores far, men jeg ligner min mors familie. De kvindelige gener må være mest dominerende hos mig.“

„Det synes jeg nu ikke.“ Pi griner og læner sig frem mod ham.

Det summer underligt i min mave da hendes øjne lang-

LEONIDERNE

somt glider hen over hans træk på en måde som normalt er forbeholdt mig. Hendes blik erobrer hans ansigt stykke for stykke. Den lige næseryg, læbernes bløde kurver, de lange, mørke øjenvipper. De blågrå øjne med et hint af stål og havblik.

Alban må kunne fornemme at hun studerer ham, men han rører sig ikke.

„I har ikke de samme øjne, og jeres næser er lidt forskellige,“ siger Pi, da hun også har nærstuderet Linus. „Men der er noget over ansigtsformen og jeres læber som minder om hinanden. Og måden I rynker brynene på.“

Hendes analyse af mine venners ansigter føles næsten som et overgreb. Som en fremmed der læser højt af ens dagbog.

Linus stirrer ned i sit krøllede madpapir, rød i kinderne over pludselig at være i centrum.

„Ej, undskyld!“ Pi retter sig op med et spjæt og griner forlegent. „Jeg synes selv det er mega-belastende når folk sammenligner mig og Noah. Men jeg kan ikke lade være med at lægge mærke til sådan noget.“

„Er Noah din bror?“ spørger Alban.

„Min tvilling.“ Pi fniser. „Alle troede vi var søstre da vi var små. Vi lignede hinanden rigtig meget, og vores mor gav os altid rødt og lilla og knaldegult tøj på. Hun har noget med stærke farver. Jeg mobber ham stadig med det.“ Hun ser på noget bag mig. „Når man taler om solen ...“

Jeg vender mig og får øje på Noah. Han snor sig sort og anti-sol-agtig ind mellem borde og elever på vej hen mod os.

„Noah, det her er Alban og Linus,“ siger Pi, da han når

LEONIDERNE

frem. „De er nogle af Emilies venner.“

’Nogle af’. Det lyder flot når man siger det sådan. Som om jeg rent faktisk har flere end to.

Linus vender sig i stolen og ser på Noah. Han spidser læberne på samme måde som når han prøver at regne noget meget kompliceret ud. Som for eksempel hvordan de to fremmedartede væsner foran ham kan være kommet så langt væk fra deres hjemplanet, at de har været tvunget til at nødlande på vores skole.

„Hej,“ siger Linus.

„Hey.“ Noah nikker kort til ham og lader blikket glide videre til Alban.

„Hej, Noah,“ siger Alban og smiler i Noahs retning.

„Alban er blind,“ siger jeg. Det er vel bedst at få det overstået og undgå endnu en forlegent svævende hånd.

Noah skal til at sige noget, men hans læber fryser fast midt i bevægelsen.

Sekunderne tikker forbi. Jeg håber inderligt at hans reaktion vil være ligesom hans søsters, måske lige med undtagelse af dét med at kærtegne Albans hånd.

Noahs øjne bliver store under det strittende, sorte hår. Hans mund åbner og lukker sig uden at der kommer nogen lyd.

Så presser han øjnene hårdt i og ryster på hovedet.

„Det kan jeg ikke, det her,“ siger han. Så vender han sig om og går, uden et ord mere.

Jeg har ondt i maven da jeg går til næste time.

Pi havde undskyldt og undskyldt på Noahs vegne før hun skyndte sig ud af kantinen for at finde ham. Derefter

LEONIDERNE

ter blev der ikke vekslet mange ord mellem mig, Alban og Linus.

Men hvad er der også at sige? Idioter er idioter. Og fordomme kan dukke op de mærkeligste steder.

Af en eller anden grund havde jeg bare ikke taget Noah for at være fordomsfuld.

Temperamentsfuld, måske. Men idiotisk og snæversynet? Nej.

Jeg tager sjældent fejl af folk, men mavepinen skyldes ikke min sårede stolthed. Den skyldes den utilslørede væmmelse i Noahs øjne, før han gik. Og chokket i Albans ansigt.

Folk har reageret forskelligt på hans blindhed gennem tiden. Ubetænksomt og klodset og tåkrummende. Men aldrig direkte ondskabsfuldt.

Min krop bevæger sig fra kantinen til klasseværelset uden at min hjerne rigtig opdager det.

Noah og Pi er her ikke. Jeg sætter mig på min plads og rækker ned i tasken efter penalt huset.

Det er væk. Adriana har det stadig, og hun er ikke kommet tilbage endnu. Hun har sikkert spist sin mad på biblioteket for at give den maks gas på stræberkontoen.

Jeg kunne måske låne noget at skrive med af en af de andre, men så skulle jeg overlade alle mine lækre kulblyanter, farveblyanter og markere til skæbnen indtil næste frikvarter. Aldrig i livet!

Et blik på uret fortæller mig at jeg har to minutter til at redde dem før timen starter. Måske er det nok hvis jeg løber.

Jeg tager min taske med selvom den vil forsinke mig.

LEONIDERNE

Jeg tør ikke lade tegningen af Noah-klonen være alene. Tænk hvis Adriana kommer tilbage før mig og begynder at vise den frem fordi hun er indebrændt over engelsk-timen. Tænk hvis Noah ser den.

Tanken gør mig svimmel.

Jeg er stakåndet allerede inden jeg når skolegården. Min dårlige form er en joke. Jeg knitrer gennem frostsneen og får øje på Adriana der er på vej i modsat retning.

„Har du taget mit penalhus med?“ spørger jeg.

„Nej. Jeg har brugt frikvarteret på at printe litteraturhenvisninger ud,“ siger hun og går videre uden at undskylde.

Jeg ser på mobilen. Et minut igen.

Ophidsede stemmer runger ud i gangen da jeg nærmer mig biblioteket.

Jeg tøver, i tvivl om hvad der er værst. At komme for sent til time, at miste mit penalhus eller at overvære andre menneskers skænderier?

Det lyder lige skræmmende.

Jeg går langsomt nærmere og forsøger at få styr på min raspende vejtrækning der har trukket en svag blodsmag frem bagerst i svælget.

„Hvorfor skal du altid være så pissehamrende stædig?“ råber en stemme. Det er Pi.

„Fordi han *ligner* ham!“ Noah lyder mindre hæs når han er vred. „Jeg får fucking myrekryb af at glo på ham!“

Jeg kan ikke se tvillingerne, men ordene rammer mig som flyvegløder gennem den åbne dør. Jeg stopper op og træder et par skridt tilbage. Jeg har ikke lyst til at høre mere, men bliver alligevel stående.

LEONIDERNE

„Jeg er skideligeglad, Noah! Det *er* ikke ham! Det *kan* ikke være ham, for fanden! Og det ved du også godt!“

Jeg presser mig fladt ind mod væggen. Hvis de kommer ud nu, vil de se mig. Og de vil vide at jeg har luret. Deres stemmer kan høres helt ned for enden af gangen.

„Hvorfor blander du dig?“ snerrer Noah. „Du var der ikke! Du ved ikke hvad du snakker om!“

„Men jeg ved fandeme hvordan det er at skulle forsvare sin *nar* af en tvillingebror hele tiden, fordi han gør alt for at blive uvenner med folk!“

„Jeg har ikke bedt dig om at forsvare mig!“

„Og jeg fatter sgu heller ikke hvorfor jeg stadig gør det!“ råber Pi. „For ved du hvad, Noah? *Så* fedt er det altså heller ikke at forsvare dig, når du kommer op at slå med min venindes kæreste over ingenting!“

„Det var ikke ingenting! Du hørte selv hvad han sagde om far!“

„Ja, jeg gjorde. Og det var ikke *halvt* så slemt som det du selv har kaldt ham!“

„Fuck, hvor er du bare hellig,“ spyttter Noah.

„Hold nu op ...“ Pi lyder træt. „Jeg gider ikke skændes med dig. Jeg ... det ville bare være rart for en gangs skyld at kunne starte forfra. Helt forfra. For os begge to.“ Der kommer et sårbart knæk i hendes stemme.

De er begge tavse i lang tid.

„Okay.“ Noah sukker tungt.

„Okay hvad?“

„Jeg skal nok prøve at styre mig. Også over for hendes ven.“

„Emilies ven. Og han hedder Alban.“

LEONIDERNE

„Whatever.“

„Det ville ikke gøre ondt at forsøge at interessere dig lidt for andre mennesker, Noah. Huske deres navne og sådan noget. Det er sådan man får venner, du ved.“

Noah udstøder et fnys.

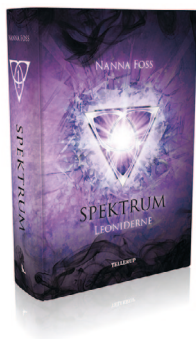
„Jeg har ikke brug for venner. Især ikke nørder der ikke engang tør sige noget i timerne.“

Hans ord føles som en mavepuster.

„Du kender hende slet ikke,“ siger Pi. „Jeg synes faktisk hun virker rigtig sød.“

„Mit liv er for kort til svage mennesker,“ siger Noah koldt.

Jeg bakker ned ad gangen og sætter i løb.



Køb bogen online på
www.tellerup.dk